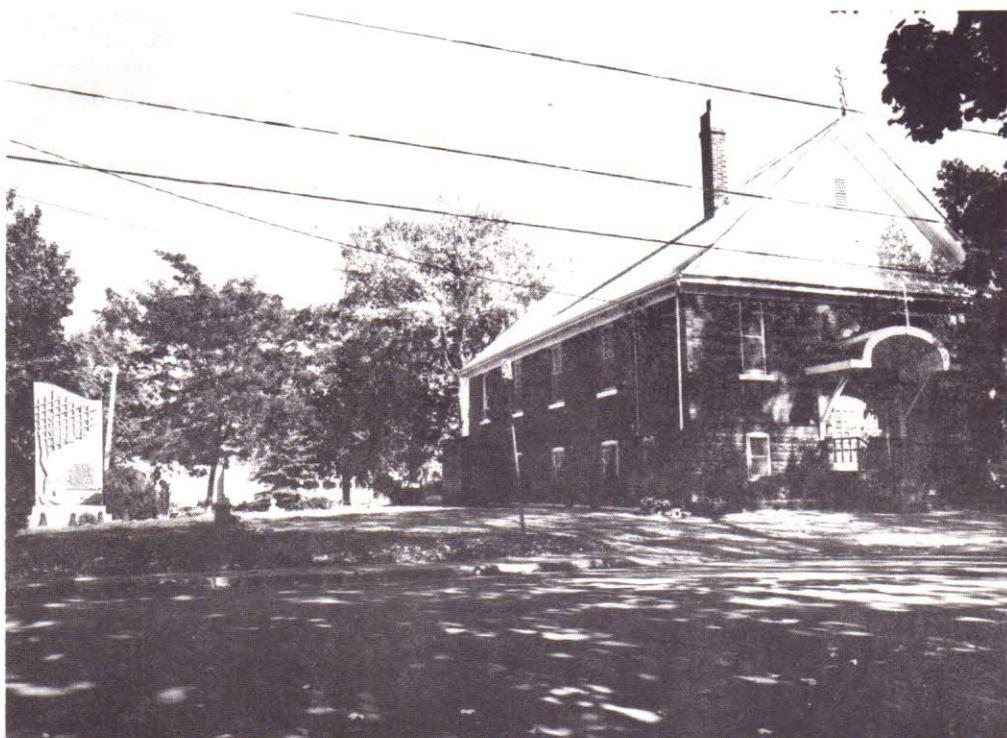

BORBA®

The Bulgarian Orthodox Church "St. John of Rila" in Niagara Falls, Canada
whose Pastor was the late Otez Toma Kobakoff, and the Monument erected
in honor of all those who gave their lives in the struggle against communism
for the freedom of Bulgaria.

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1986

† ОТЕЦЪ ТОМА КОБАКОВЪ

Роденъ на 21 Декември 1925 год. въ село Мосомище-Неврокопско
Починалъ на 1 Септември 1985 год. гр. Бъфало, Съединените Щати

Покоиният аще от ученическата скамейка въ България взе непоколебимо становище срещу комунистъма, на което остана върън до края на живота си.

Завърши гимназия въ България - 1943 година, следъ което следва въ Военната Медицинска Академия.

Като противник на комунистическия режим въ 1946 г. бива изключен от Академията и арестуван. Освободен след 3 месеца, той се връща въ родното си село и се включва въ антикомунистическа конспирация. По късно създава група антикомунисти, практикува опит да мине границата въ Гърция, бива ранен и остава на българска територия. Разкрит, бива арестуван - 1947 г. осъден, и лежи пет години въ затворите въ Русе и Сливен и въ лагера Бълене.

Излизайки от затвора - 1952 год., той отново се включва въ антикомунистическа конспирация. По късно встъпва въ брак съзупругата си Катерина, която също е съучастница въ групата. Властите разкриват конспирацията и Тома Кобаков, заедно съзупругата си, съ рисъкъ на живота им, ус-

пъват - 1953 год. да преминат границата за Гърция, където остават да живеят, при най-тежки условия, три години въ лагера на емигрантите. Преселват се въ Съединените Щати през 1956 година.

Възпитанъ, аще като младеж, съ въра въ нашата православна религия, Тома Кобаков решава да стане свещеникъ, стажува при Протоиерей Василь Михайловъ въ Торонто - Канада. Подгответъ напълно, той бива ръкоположен за свещеник през 1968 год. и поема чредничеството на нашата църква "Св. Иван Рилски" въ Ниагара Фалсъ, Канада. Той служи въ тази църква, безъ възнаграждение, до края на живота си и направи отъ църквата крепост на българщината и национализъма, крепост на нашата родна въра, крепост на съпротивата противъ комунизъма.

Презъ цълото време на своя живот Отецъ Кобаков бъше въ първите редици на българската антикомунистическа емиграция и неговите заслуги съ неоценими. Той бъше един отъ най-главните сторонници за построяване паметникъ въ честь на героят, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизъма за свободата на България, който паметникъ се построи до неговата черква въ Ниагара-Фалс и ще стои тамъ за всични времена.

За неговите заслуги Отецъ Тома Кобаков бъше награден от БНФ съ златния Орден "За Свободата на България".

Отецъ Кобаков оставил съпругата си Катерина, - нераздължен спътникъ и сътрудникъ въ живота, два сина, горди българи, Коста и Харолдъ, снаха Деби, и две внучета Тома и Никола.

Смъртта на Отецъ Кобаков е голяма загуба за нашата Православна църква, за освободителната борба и за цялата българска емиграция. Ние неможем да го замъним, но ние можем и ще следваме неговия примеръ, който ни учи какъ да служимъ на родъ и Родина.

Погребението на Отецъ Кобаков стана по най-тържествен начинъ, на 4 Септември 1985 г. въ Ниагара Фалсъ.

Богъ да го прости и въчна да биде паметта му

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 35, брой 1.

Книжна деветдесет и втора

Януари 1986

НОВАТА СЪВЕТСКА ПОЛИТИКА НА ДРУГАРЯ МИХАИЛЬ ГОРБАЧОВЪ

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Следъ като въ последните две-три години три пъти станаха промъни въ ръководството на Съветския съюзъ, поради смъртта на водачите на "старата гвардия" - Брежневъ, Андроповъ и Черненко, на 11 Мартъ 1985 год. се възкачи на "престола" въ Кремлинъ другарът Михаилъ Горбачовъ, водачъ на "младата гвардия", роденият следъ революцията отъ 1917 година.

По маниера на своите предшественици, и като достойно протеже на Сусловъ и Андроповъ, поемайки властта, Горбачовъ направи громки изявления, че той започва НОВА СЪВЕТСКА ПОЛИТИКА.

Първите стъпки на "новата" политика на Горбачовъ се изразиха въ бутването въ "глуха линия" дългогодишния външенъ министър Громико, отъ "старата гвардия" и замъняването му съ личното свое протеже Шаварднаде отъ "новата гвардия". Последва "доброволното" пенсиониране на няколко членове отъ полит-бюрото, отъ "старата гвардия" и смъняването имъ съ нови послушни, членове отъ "младата гвардия".

Подсигуритъ положението на "източния фронтъ" Горбачовъ предприе акция на "западния фронтъ". Той посъти Англия и

Франция, а следъ това Женева, като предварително направи изявления, че предлага 50 % намаление на въоръженията, а комунистическата пропаганда, съ всички възможни средства, се опита да го представи като човекъ, който отива на Западъ, носейки "палмовото клонче" на мира.

Телевизията, радиото и пресата най-подробно предадоха визитите на Горбачовъ. Той бъше покланъ, усмихнатъ, да се ръкува съ английския министър председател г-жа Тачеръ, френския президент Митеранъ и президента Реганъ.

Очевидно, поласканъ отъ публикациите и комплиментите, които му се направиха следъ срещите въ Лондонъ, самовъобразилъ си, че е очаровалъ западното обществено мнение, Горбачовъ се "подхъзна", излъзе отъ "релсите" на догматичната традиционна политика на съветските водачи, и направи фатална гръшка въ Парижъ, прие да има пресъ-конференция, изпусканки изъ предвидъ, че той ще има да сръдне свободните западни журналисти, а не инструктирани, какво могатъ да питатъ и какво не, журналисти отъ комунистическите страни.

На пресъ-конференцията журналистите поставиха въпросите:

Има ли въ Съветския съюзъ свободна преса?

Има ли въ Съветския съюзъ политически затворници?

Ползватъ ли се гражданинът на Съветския съюзъ съ човъшки права съ каквото се ползуватъ гражданинът отъ Западните страни?

Горбачовъ промъни цвѣта на лицето си, усмивката изчезна, смутенъ, притиснатъ до "стената", нѣмайки възможност да се измъкне, следъ известни колебания, отговори: Това сѫ вътрешни въпроси на Съветския съюзъ, които той единственъ има право да решава какво да прави".

Станалото на пресъ-конференцията показва, че фактът не хармонира съ обещанията за нова съветска политика. Отъ направените анализи на разговорите, които Горбачовъ води въ Англия и Франция се установи, че главната целъ, която той е търсила да постигне съ посъщението си на Западъ е била, да се опита да минира съюзническия отношения между Англия, Франция и Съединените Щати, и да намъри поддръжници за неговите искания, които предвиди при срещата въ Женева, а именно, Президентът Реганъ да преустанови изграждането на Стратосферната отбрана. Всъки знае, че ако тази отбрана бѫде изградена, тя ще отнеме възможността на Съветския съюзъ да приеме въ бѫдещето каквато и да е агресия срещу западните страни.

Горбачовъ се завърна въ Москва следъ посъщението въ Парижъ съ позната "кощница". Днитъ до срещата въ Женева, бъха пребroeни. Нѣщо тръбаше да се направи за да се спаси положението. Нуждно бѫше да се отвлече вниманието на общественото мнение отъ визитата въ Англия и Франция, като се хвърли нѣкоя "бомба", която да обърне внимание и даде възможност на Горбачовъ да заеме по благоприятна позиция преди срещата въ Женева. И, съ най-голяма помпозност, отъ Москва, се оповести, че започва новъ 25 годишенъ планъ за издигането на съветската икономика, и че въ тъзи 25 години ще се постигне много по-вече отколкото е било постигнато за годините отъ революцията въ 1917 година до сега.

Още нѣщо тръбаше да се направи, за да се покаже, че новата съветска политика на Горбачовъ намира народна подкрепа, и безъ забава бъ свиканъ на заседание въ

България, Варшавскиятъ Пактъ. България бъ избрана тъй като се смяташе, че комунистическото правителство въ София има най-голяма контрола върху народните маси и че то ще може да оркестрира народно посръдане, съ овации и демонстрации, когато главниятъ секретаръ пристигне въ България.

Плановете на Москва, обаче, не се сбъднаха. При пристигането на Горбачовъ въ София движението бъ спрѣно, на всъки жгътъ и кръстопътъ, по улиците, кѫдето той щъде да мине, въоръжени патрули заеха позиции, а народа, гражданинът, бъха затворени въ къщите си и не имъ се позволявало дори да надникнатъ отъ прозорците.

Цѣлата стратегия на новата политика на Горбачовъ, да може той да се яви въ Женева като "миротворецъ", а Президентът Реганъ да бѫде представенъ като "подпалвач на война", се градѣ на базата, че Президентът Реганъ ще отхвърли предложението на Горбачовъ за намаление на въоръженията. Уви, стана обратното. Въ своята историческа речь, която Президентът Реганъ произнесе предъ Общото Събрание на Обществото на Народите, по сѫщото време по което въ България заседаваше Варшавският Пактъ, той заяви, че е готовъ да подпише договоръ за още по голъми намаления на въоръженията отъ тия, които Горбачовъ предлага, стига Съветския съюзъ да приеме международна контрола за гарантиране изпълнение на договорите, каквите до сега Съветите никога не сѫ приемали, и стига Съветския съюзъ да изтегли войските си отъ Афганистанъ, Камбодия и всички други страни, гдето такива войски има и да се съгласи да се гарантиратъ човъшки права за всички народи.

На 19 и 20 Ноемврий 1985 г. въ Женева - Швейцария, се състоя многоочакваната среща между Президента на Съединените Щати Роналдъ Реганъ и първия секретаръ на Съветския съюзъ Михаилъ Горбачовъ. Вестниците въ цѣлъ свѣтъ и телевизията дадоха обширни репортажи и много снимки за събитието въ Женева. На края срещата завърши съ издаването на едно комюнике заключението отъ което е: "Нищо ново на Източния Фронтъ".

Споредъ нась, новата съветска политика на другаря Михаилъ Горбачовъ може най-добре да се характеризира съ думите на българската народна поговорка, която казва: "ПРОМЪНИЛЪ СЕ ИЛИЯ, ПОГЛЕДНАЛЪ СЕ-ПАКЪ ВЪ ТИЯ".

ПОЗДРАВЛЕНИЯ И СЪРДЕЧНИ БЛАГОПОЖЕЛАНИЯ

ДО Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

ПО СЛУЧАЙ ОСЕМДЕСЕТИЯ МУ РОЖДЕНЪ ДЕНЬ

На 7 Януарий 1986 година Д-ръ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на Б.Н.Ф., чествува своя осемдесети рожденъ день.

Цълния свой животъ отъ България, като лидеръ на Националните Легиони, и въ емиграция, като председателъ на БНФ, той посвѣти въ служба на България и българския народъ въ борба противъ комунистъма за свободата на Родината ни.

Д-ръ Иванъ Дочевъ бъде единъ отъ основателите на БНФ - 1947 г. и председателъ на организацията тридесетъ и петъ години - сега почетенъ председателъ. Той започна издаването на първото българско емигрантско антикомунистическо списание "България" презъ 1945 г. въ Залцбургъ - Австрия. Той бъде основателя и първия редакторъ на списание "Борба" - 1951 г. въ Торонто-Канада. Авторъ е на нѣколко книги, описващи положението въ България подъ комунистически режимъ и борбата на българския народъ и емиграцията противъ комунистъма за свобода, последната отъ които книги е озаглавена "Половинъ въкъ борба противъ комунистъма за свободата на България", публикувана въ 1982 г. на английски езикъ и въ 1985 г. на български езикъ. Презъ времето отъ 1965 до

1977 г. въ Съединените Щати, едновременно съ председателстванието на БНФ, Д-ръ Дочевъ бъше и националенъ председателъ на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народите въ Америка и на Комитета на Поробените Народи въ Ню Йоркъ, където той прояви изключително устъпчна дейност.

За неговите заслуги въ борбата за свобода, Д-ръ Дочевъ бъде награденъ съ много отличия: Златния Орденъ "За Свободата на България" отъ БНФ; "Великия Кръстъ на Св. Александъръ" отъ Н.В. Царь Симеонъ II и редица други ордени и почетни плаки отъ националните организации на поробените отъ комунистъма народи.

Съ своята дейност Д-ръ Дочевъ спечели голема популярност. Той бъше високо заченъ отъ американските официални съди, бъше приетъ на нѣколко пъти въ България Домъ, създаде си лични връзки съ редица американски сенатори и народни представители, чрезъ което допринесе извънредно много за популяризирането на българската кауза и спечелване на полза на освободителната борба. Поради своята дейност и заслуги Д-ръ Дочевъ бъше свеобщо припознатъ като най изтъкнатъ лидеръ на българската антикомунистическа емиграция, което е честь за него и за настъ.

Д-ръ Дочевъ продължава да се радва и днесъ на крепко здраве и несломимъ духъ за продължаване борбата срещу комунистъма за свобода до край и до победа. Той има несъкрушима въра, че днитъ на комунистическата сатрапия въ България сѫ преобреени и че той ще бѫде щастливъ да види събарянето на комунистическия режимъ и освобождението на България.

Ние най сърдечно поздравяваме Д-ръ Дочевъ по случай неговия осемдесети рожденъ денъ и искрено му пожелаваме дълъгъ животъ, здраве и сили, да види осъществено дългото, на което той посвѣти живота си - да види освобождението на България отъ комунистическото робство.

Ц.У.С.: на Б.Н.Ф.

Б.Р. Публикуваната снимка е официалния портрет на Д-ръ Дочев направенъ по случай осемдесетия му рожденъ денъ.

На България се дължи удовлетворение !

Д-ръ Димитър Вълчевъ

Едва ли има другъ европейски народъ, комуто да е била сторена въ съвременната история незаслужено и произволно толкова неправда, както на нашия български народъ аще въ зарата на освобождението ни отъ петвъковно турско иго. Така, Берлинскиятъ конгресъ на Великите сили презъ 1878 година, поради опасения, че новоосвобождащата се българска държава може да послужи за база на руската експанзия към Сърдиземноморието и за контролъ на пътя презъ Суецкия каналъ, разпокояса безпощадно Санъ-Стефанска България, чийто граници се съвпадаха съ етнографските предѣли на народа ни.

Тъзи подозрения и опасения на Западните велики сили, колкото и понятни отъ гледище на руските домогвания и цели, следвани съ така наречената "освободителна война", се оказаха обаче толкова и неоснователни и неоправдани досежно мнимата готовност на нашия народъ да послужи за мостъ на руската експанзия като допусне страната ни да бъде превърната въ замислената отъ Петербургъ "Задунавска губерния". Въ действителностъ стана точно обратното: Народътъ ни и тогавашните негови политически водачи, между които вълзана въ историята на първо място името на Стефанъ Стамболовъ, дадоха решителенъ отпоръ на всички тъзи руски домогвания, като останаха непреклонни въ волята си да отстояватъ нашия националенъ суверенитетъ.

Безогледното разпокояване на Санъ-Стефанска България обаче не остана безъ фатални последици за сѫдбата на новосъздаденото Българско Княжество и по-късното Царство. То обрече България на злочестна участъ, като ни застави да водимъ кървопролитни войни за Съединение и Обединение

съ наши родни братя, останали въ Тракия и Македония, въ Западните покрайнини и Добруджа подъ чуждо турско, сръбско и ромънско иго. Ако Балканите по него време придобиха прозвището на "Барутенъ погребъ", то се дължи не на мнимия "размиренъ нравъ" на Балканските народи и още по-малко на настъ - българите -, а всецло на фаталните решения на онзи Берлински конгресъ, който безответственно раздроби националния интегритет на страната ни и настърви териториални апетити у нашите съседи.

Българската национална трагедия стигна при това въ наши дни своя апогей, когато въ края на втората световна война, същътъ онъзи Западни велики сили, които навремето въ Берлинъ раздробиха лекомислено нашия националенъ интегритет и то поради опасението, че една цълостна България би могла да се постави въ услуга на своята "освободителка" Русия за осъществяване на нейната експанзия към Сърдиземноморието, сега въ Ялта харизаха доброволно цълата ни страна на руската завоевателка!

Парадоксално е при това, че тази отстъпчивост и този обратъ въ ориентацията на Запада спръм руския имперализъмъ стана по време на циничната българска властъ въ Москва, която подъ знамето на така наричаната "пролетарска революция", открито цели и осъществява руското владичество не само надъ Проливите, а и надъ цълия свѣтъ!

Така днесъ нашиятъ народъ, озлочестенъ навремето отъ сѫдбоносните решения на Берлинския конгресъ, се вижда не само лишенъ отъ своя националенъ суверенитетъ, а и хвърленъ въ лапите на бруталния руски българизъмъ и обреченъ на систематична асимилация по вина на известни Западни сили и настъпилия обратъ въ тъхното отношение къмъ пословичния руски имперализъмъ.

Ето защо, ако настъпи единъ денъ край на руската напасть, и Свободните Западни Свѣти отново ще има думата по международния свѣтовенъ порядъкъ, не бива да се забравятъ сторените на България неправди, като на нашия жестоко изтерзанъ и онецправданъ народъ бъде дадено дължимото му се удовлетворение. Ето каузата, за която ние - българите въ свободния свѣтъ - сме дължни днесъ денъ и нащъ да пледираме предъ отговорните фактори и общественото мнение на Западъ, за да бъде отредено за народа ни справедливо и честито бѫдеще.

Аминъ!

ДНЕ и УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

БЪЛГАРИНЬТ - НЕГОВИЯ НАРОДЪ, ОБЩЕСТВО И ДЪРЖАВА

Българският народъ се състои отъ исторически създали се групи и личности, които съществуващи във уникална форма през течение на въкове. Тъй като съществуват и живеят заедно във името на собственото си благодеяние върху основата на сходни и близки разбирания за живот и развитие. Тъхните съзнания за произходъ съществуващи и ескаталогично - философски им разбирания съществуващи, ако не и идентични.

Различните национални съставки образуващи българския народъ съществуващи и равноправни предъ законите на страната. Понастоящемъ различните национални групи се изброяват както следва: българи, турци, гърци, евреи, арменци, руснаци, ромъни и сърби. Други малцинствени групи могат да бъдат признати като равноправни съставки на народа във бъдеще. Преобладаващата национална група - по факта на своето историческо появяване и форма, число, идентичност, сплотеност и бойкост - е българската.

Унисонът между многообразните съставки на народа е гаранция за общопризнало и съгласувано управление. Националните аспекти са преобладаващи, но не е единственият съществуващ показател за различията между отделните групи съставляващи народа. Последните могат да бъдат сближени или раздълбани върху основата на социални, политически, религиозни или други прилики и различия. Толерантността - отъ друга страна - и нуждата за хармонично и осъзнато взаимно съжителство, съществуващи и важни условия за продължаването на мирно и щастливо развитие.

Българският езикът е задължителния и официален езикът във държавата. Отделните национални съставки имат пълно право на самостоятелно развитие, включително употреба на собствен езикът, училища, църкви и всички други национални атрибути, стига дейността им да не бъде във противодействие съ разбиранията и дейността на останалите малцинства и да не уврежда върховните интереси на държавата. Лоялността към последната и подчиняването на българският закони не изключват връзки и от-

нашения съ други национални държави. Правото на всъко малцинство да се развива във унисонът съ разбиранията на неговите членове намира подкрепа въ отношениието на цялокупната държава - продължавайки традицията на търпимост, характеризираща българското общество през въковето.

Народът като историческа категория подлежи на развитие и неговото държавно и политическо устройство съществуващи предмет на промяна, растеж и постоянно съобразяване съ динамиката на времето.

Българският народъ е напълно суверенен и не признава по-високостоящи народни групировки във или извън страната. Многообразието на неговите съставки не означава принижаване на водещата национална група - българската - а напротивът: факта на съществуването на други национални групи доказва, че тъй като признават нейното изключително и уникално положение. Отъ гледище на международните отношения единствения компромисът съ принципа на пълния и не дългим суверенитет е търпимостта и признаването на равноправие на други народи във рамките на междудържавни отношения и на взаимна основа, т.е. доколкото съответна търпимост е припозната намъ.

Българската нация, понятие което е по-тъсно и специфично, но и по-отговорно отъ народа, е върховния, неоспорим, единствен, начален, краен и решителен фактор във живота, съществуването, миналото и бъдещето на всички членът на българската нация. Този фактор не е зависим отъ неговия социален, политически, икономически или религиозен произход или принадлежност и не е определяем отъ географически показатели. Тъй като нацията е немислима във отсъствие на нейните членове, българина не може да се отрече отъ принадлежността си, нито пък може да бъде отречен отъ нацията. Тя е безсмъртна и съществуването ѝ се доказва отъ наличието на членовете ѝ и където и да се намиратъ.

Въ противовес на народа - който е принуденъ да признае равноправието на други народи, принуда произтичаща отъ услов-

ноститъ на цивилизацията и неговата принадлежност към святото семейство на народите, българската нация е отговорна единствено предъвходния повелител, който я е създадъл. Нацията не е историческа функция или категория, нито подлежи на развитие. Българската нация е всичко, което българинът може, иска или признава.

Идеалите на нацията съществени, несъмнени и не подлежат на временни промени, нагаждания или преобразования. Тъй съществуваха въ миналото, актуални съществени и ще продължават да управляват живота на бъдещите поколения. Обвинения въ шовинизъм или империализъм биха били несъвместими и погрешни, тъй като българите никога не съществуваха въ миналото, нито поддържат въ момента, че съществуващи, високостоящи или дългими почит; тъй не съществуващи, нито възнамъряват да строят империи, или да поробват други нации, народи или държави.

Суверенитета и властта на българската нация се простираят върху земята и населението, които съществуващи, принадлежат и завинаги ще бъдат част от българската нация. Тъй съществуващи проследими, отдавна разкрити и обявени за български презъвковетъ. Въ настоящия момент тъй обхващащи - безъ да съществуващи съществени съществени - т.н. Народна Република България и съседните области, както и земи и население извън предъдължите на Балканския полуостровъ. Етническият принцип не е единствения решаващ фактор при опредълението им, тъй като размъстяване на население, изселване и насилиствен отказ немогат да променят въжделанията на нацията.

Въпросът за обединението на всички български земи и население е открит и ще продължа да бъде актуален до момента, когато нацията заживее отново пълноцененъ живот въ своите географски и етническо-народностни предъдължите и граници. Пътът за това обединение е труденъ и той се опредълва отъ динамиката на развитието на нацията, както и отъ редица други фактори. Тактическите похвати за постигането на националните идеали съществени, тъй съществуващи на преговори, договаряния и споразумения въ известни моменти, но не изключват използването на стратегия отдавна известна и приложима въ живота на народите. Преди сто години нацията ни обедини Румелия съ Княжеството по миренъ начинъ, но българинът може да воюва със съседи за

затвърждането ѝ, а също така успѣ да си възвърне южна Добруджа, Тракия и Македония, използвайки международната обстановка презъ 1940/1941 г.: примъри, които показват широкия обхват на действия и различни похвати на разположение.

Използването на тактически приоми и стратегически маневри за постигане на националните идеали далеч не означава, че е възможенъ какъвто и да е бил компромисъ съ основния характеръ на нацията, нито съ нейния вътрешенъ императивъ. Понеже българската нация е недългата и върховна, нейните характеристики и атрибути не съществуващи, промъната или развой. Тъхното съществуване не зависи отъ изискванията, схващанията или решенията на едно или повече поколения, и затова не може да бъде подчинено на временни условия или на прищевките на когото и да било.

Българите въ цялата съвътъ съществуващи българското общество, докато държавата ни функционира всръдъ географските опредълениета на народа ни, такъвътъ какъвто го намира въ даденъ моментъ.

Обществото създава държавата и последната е неговъ инструментъ; нейната единствена функция е да служи на обществото, народа и нацията. Обществото и държавата съществуващи и съществени въ нерушимо единство отъ времето на създаването имъ. Държавата е неразрушима, понеже живота на народа е съвместимъ само съ нейния животъ. Обликът на държавата се мени съ огледъ на различните изисквания опредълени съществуванието ѝ въ даденъ моментъ, но нейния основенъ характеръ: да служи на народа, нацията и българското общество неможе да бъде измъненъ, тъй като това е нейния единственъ оправдаемъ смисъл на съществуване.

За удобство и целесъобразителностъ, а и за да си осигури миренъ, спокоенъ и пълноцененъ животъ, редъ и свобода, българинътъ - като личностъ, или посредствомъ своите многообразни клетки и поддължения: семейство, родъ, религиозни, политически, културни или професионални съюзи и дружества - е отстъпилъ част отъ своите права на държавата, която той е опълномощил да му служи и помага, както и да бди за спазването на правовъ редъ. Това преотстъпва не на права е окончателно и неможе да бъде отнето обратно отъ държавата, понеже въ своето развитие обществото е достигнало до категоричната необходимост отъ вър-

ховната власт. Даже революционни прояви немогат да го измънят, тъй като тъ волят до държавен ред отъ различен характеръ безъ да нарушаватъ принципа на необходимост отъ управление.

Невъзвратимостта на преотстъпването на държавата част отъ правата на обществото е двояко по характеръ: отъ една страна тя гарантира продължителността на държавата като инструментъ на редъ и законностъ, а отъ друга - принуждава държавата да зачита изискванията на обществото, поради факта на нейното създаване. Даже узурпиране на основни права на обществото и произволно управление противъ не-говитъ интереси не промънятъ същността на българската държава, тъй като отстъпването на права отъ страна на обществото е винаги ограничено и подлежимо на евентуална корекция. Сегашното положение въ комунистическа България е изключително, понеже държавата ни понастоящемъ е подчинена на чуждестранно управление. Безъ чужда

опека българското общество би решило отдавна въпросите на своето държавно устройство.

Приемствеността на българската държава презъ въковетъ и устройството ѝ като инструментъ на народа му гарантира възможности за промъна и обновяване на формалните, външни и вътрешни бълъзи, както и измънения въ структурата на държавното устройство. Въ тази свътлина въпросите за монархична или републиканска структура, за еднопартийно, двупартийно или многопартийно устройство, представляватъ реални възможности за изява на обществото съ всички възможни средства на свое разположение.

Спокойствието и върата въ нашето бъдеще се подкрепя отъ знанието, че нацията е въчна, народа е исторически създаден и функциониращ, обществото е резултат на доброволното приемане на лични ограничения отъ страна на българитъ въ името на тъхното общо добруване и хармония, а държавата е инструмента, който имъ служи.

Изъ страниците на славната българска история

100 години отъ "Съединение" въ 1985.

Санъ-Стефанскиятъ миренъ договоръ очерта България въ естествените ѝ граници. Но няколко месеца по-късно представители на Великите сили на Берлинския конгрес разделятъ страната ни на петъ части:

1. Северна България /Мизия/ и Софийския санджакъ останали свободни съ името Княжество България.

2. Южна България /Тракия/ оставала полу-свободна съ ново име Източна Румелия, под-властна на султана.

3. Добруджа дали на Румъния.

4. Западни покрайнини /Нишко, Пиротско и Вранско/ дали на Сърбия.

5. Западна България /Македония/ и Одринска Тракия останали подъ турско робство. Българскиятъ народъ протестираше, но гласът му не биля чутъ.

Презъ октомври въ Пиринска Македония избухва Кресненско-Разложкото възстание, подгответо отъ комитетъ "Единство" въ София и Горна Джумая. Четата на единъ офицеръ отъ донския казачи Адамъ Калниковъ и Мъстнитъ чети водени отъ Стоянъ войвода разгромяватъ турския гарнизонъ. Образува се временно правителство на Македония. Но

не за дълго! Неподкрепени отъ софийския комитетъ, зле въоръжени и гладни, възстанниците съ разгромени. Турскиятъ жестокости следът поражението предизвикватъ емигрирането на повече отъ 25.000 бъжанци отъ Разложко и Мелнишко въ България. Образуватъ се македонски благотворителни дружества.

На 10 /23/ Февруари 1879 година било свикано Великото Народно Събрание въ старата българска столица Търново. Това събрание изработило основния законъ "Конституцията на България" и после избрало за първи български князъ Александър Батембергъ, племенника на царя Освободител - императора Александър II.

Презъ месецъ Май 1880 г. се събиратъ на конгресъ представители отъ националните центрове на Източна Румелия въ Сливенъ и се изработка проектъ за тайна организация, която да работи за "Съединението".

Борбата за съединение на Източна Румелия съ Княжество България се води едновременно съ борбата за освобождение на Македония отъ турско. Главни изразители

на народния дух съ вестниците "Македонски гласъ" съ редакторъ Д. Ризовъ въ София и "Борба" съ редакторъ Захари Стояновъ въ Пловдивъ. Презъ 1884 на конгреса на Народната партия въ Пловдивъ се определятъ двама делегати за да поднесатъ на европейските кабинети всеобщото желание на народа отъ Източна Румелия за присъединение къмъ Княжество България. Делегатътъ заминава за Лондонъ и Парижъ, но мисията имъ остава неуспешна. Въ същата година Захари Стояновъ публикува "Записки по български възстания". Книгата има невижданъ до тогава успехъ. Тя съживила комитетския ентузиазъмъ, революционната традиция и дала тластика къмъ съзаклятия.

Въ началото на пролътъта на 1885 г. капитанъ Коста Паница образува таен революционенъ комитетъ въ Русе, /където той е воененъ прокуроръ/ съ цель да се вдигне възстание въ Македония, като се изпратятъ отъ България чети. Въ този комитетъ, носящ името "Искра", влизаатъ знаменитиятъ войвода Филип Тотю и Никола Живковъ - автора на "Шуми Марица". Образуватъ се комитети във Варна, Ломъ, София - съ председателъ редактора на в. "Македонски гласъ" - Д. Ризовъ и помощникъ - Димитър Петковъ, а въ Пловдивъ съ председателъ Захари Стояновъ. Цельта е освобождението на Македония, което тръбва да предшествува съществяването на Цълокупна България. Оржие и пари нъма. Ограбва се складътъ на опълчението въ Кюстендилъ и въ Македония влиза чета подъ предводителството на казашкия офицеръ Адамъ Калниковъ, която тръбва да даде сигнала за едно възстание, но тя е предадена и разбита отъ турци по най-злочестъ начинъ. Коста Паница изпраща нови чети отъ Русе и Варна, които Д. Ризовъ тръбва да въоръжи. Ризовъ се отнася за помашъ до Захари Стояновъ. Пловдивскиятъ комитетъ ограбва военния складъ въ Чирпанъ и пушките се изпращатъ веднага за София презъ Балкана, но жандармерията ги залавя и връща назадъ.

Презъ месецъ Юни 1885 се пренасяте отъ Румъния въ България коститъ на великия революционеръ Георги Сава Раковски. Въ ковчега обаче имало ценни акции и скъпоценности, откраднати отъ единъ румънски чокой. Понеже румънската полиция била цѣлата на кракъ, то ковчега съ коститъ на Раковски бить използвуванъ за пренасянето на ограбеното въ Русе. Цельта оправдава съдствата, а целта е велика - свободата на

Македония и Тракия.

Следъ "Криминалната афера" най-влиятелните водачи на македонското движение въ България, капитанъ Паница и Д. Ризовъ, се озоваватъ въ Пловдивъ. Румелийското правителство пречи на освобождението на Македония, гони, преследва и избива чети. Вижда се вече, че тръбва да се работи за съединението на Източна Румелия съ Княжество България. Тукъ тъ съ посрещнати въторжено отъ хората на Захари Стояновъ.

Групата на Захари Стояновъ представява пъстра смъсица отъ полу-интелигенция и хъ相爱. Тукъ съ Иванъ Стояновичъ, Тодоръ Гатевъ, опълченецъ Илия Куртевъ, П. Загорски, Милю Милевъ, Христо Векиловъ, Иванъ Андоновъ, Спиро Костовъ Керпията /Чардафонъ Велики/, съратника на Левски - дъло Иванъ Арабаджиата, погът Ангелъ Чолаковъ, македонскиятъ българи Иорданъ Божковъ, Н. Генадиевъ, Андрей Ляпчевъ, Пере Ташевъ... Въ тайните работи съ посъветени д-ръ Странски и българскиятъ офицери поручикъ Стевовъ, капитанъ Муткуровъ, майоръ Райчо Николовъ, баджанака на капитанъ Паница майоръ Данайлъ Николаевъ и др. Знае се, че народа въ Тракия иска съединението. Борбата се е почнала още въ пролътъта презъ 1885 година съ демонстрации по улицата. Първата демонстрация е станала на Гергьов день, националния празникъ на Гърция. Българите късали гръцките знамена, гонели и биели гърци. Следъ нѣколко схватки съ полицията мнозинството наддѣлъло и по улиците се чували виковете: "Да живѣ Съединението!", "Долу Гърция!". Рускиятъ консулъ започнала да заглаща. Тогава гимнастиста - македонецъ Н. Генадиевъ му извика: "Вий да идете да заповѣдвате въ Русия! Тукъ е свободна Румелия". Другата голъма демонстрация е станала на празника за Христо Ботевъ 19 Май /2 Юни/, който съвпада съ рождения денъ на султана Абдулъ-Хамидъ. Опълченецъ Илия Куртевъ обнародвалъ въ хвърчащи листове едно възвание, съ което канелъ народа да образува чети за възстание въ Македония. Правителството арестувало Куртевъ и неговите сътрунци. Народътъ се вдигнала. Държали се речи. Правила се манифестация предъ правителствения домъ, докато Генералъ Губернаторъ Гаврилъ Кръстевичъ отстъпилъ, като се задоволилъ само съ уволняване отъ служба на всички чиновници, посочени като подстрекатели на тълпата. Паметна била и манифестацията на Бузлуджа, станала на 17

Юлий. Ентузиазъмът биль толкова високъ, че не могло да се бави. Капитанъ Паница предложилъ да се обсади Пловдивъ съ една чета отъ църногорци. Захари упорствува с неговата хайдушка стратегия. Майоръ Любомски предлага да се отвлече Генералъ-Губернатора Кръстевичъ. Накрая комитета решава да се води борба за съединението подъ скрътъра на Князъ Александъръ.

Презъ Августъ комитетът изпраща поручикъ Стефовъ да обикиди комитетът въ провинцията и да ангажира офицерите отъ разните дружини. Всичко е подгответо за преврата въ Хасково, Ямболъ, Айтосъ, Бургасъ, Сливенъ... При Князъ Александъръ се изпращатъ Д. Ризовъ и капитанъ Муткуровъ за да уговорятъ подробностите по преврата, който е решенъ да стане къмъ 15 Септември по време на военният маневри, докато милицията е мобилизирана, за да може страната да се защитава въ случай на турско нашествие.

Нъкои непредвидени произшествия ускоряватъ развръзката. На 2.IX. Панагюрище, безъ да има споразумение съ комитета, възстава противъ румелийската власт и развърва знамето. Полицията вече предугаджа на къде отива работата, положението е сериозно. На следващия денъ комитетът се събира на заседание на Сахатъ-Тепе. Взима се решение възстанците да тръгнатъ отъ провинцията и въ една настъ да обсадятъ Пловдивъ. Въ същото време майоръ Николаевъ научава, че маневрите ще започнатъ на 7.IX. и решава до 6.IX. да се свърши всичко. Той издава заповѣдъ да се свика и второто отълучение. На 4.IX. се раздвижва Гольмо Конаре, давайки сигналъ за общо възстание. Чардафонъ вдига знамето и тръгва по селата да подбуди народа. На 5.IX. поручикъ Стефовъ напуска военния лагерь и отива въ Пловдивъ да проучи правителствените намържения. Има заповѣдъ за арестуването на майоръ Николаевъ. Поручикъ Никушевъ му съобщава, че е натоваренъ да вземе единъ взводъ жандармерия и единъ кавалерия, за да пресръщне конарци. Стефовъ му казва: "Помни, че преди всичко си българинъ, а сетне офицеръ!"

Власти съ деморализирани. Вечеръта се събиратъ на заседание въ конака. Решаватъ да пуснатъ конни патрули, които да пресекатъ всички съобщения на града съ околността и да арестуватъ заподозрѣните лица. Да се изпрати телеграма въ Цариградъ. Генералъ-губернатора Гавраилъ Кръс-

тевичъ лично връща ординареца, като каза: "Не тръбва да се съобщава въ Цариградъ. И азъ съм българинъ: какво стане, нека стане."

Чардафонъ тръгва отъ Гольмо Конаре съ 350 души. Съ него е годеницата му, Делка Шилева. Къмъ полунастъ отъ други села се присъединяватъ къмъ него още 350 юнака начело съ дъдо Иванъ Арабаджиата и тръгватъ за Пловдивъ.

Въ лагера до Станимашкото шосе майоръ Николаевъ дава заповѣдъ за тревога. Войниците се строяватъ. Изважда се опълченското знаме.

- Войници! - извиква Николаевъ - Тази настъ меѓу се пада честта да ви поведа противъ турското правителство. Заклевамъ ви въ името на българския князъ Александър I, въ името на вашето знаме, че вие ще изпълните дълга си къмъ отечеството за потъпкане на турския полумесецъ. Да живе нашиятъ вождъ Александър I, да живе Съединена България!

"Заклеваме се"! викатъ войниците, плачатъ и цѣлуватъ знамето. Бликва старата опълченска пѣсень, "Напредъ, напредъ за слава на бойното поле!" И дружините влизаатъ въ града. Съмва се. Изгръва зората на 6.IX. Заобикалятъ конака. Извлиза Гавраилъ Кръстевичъ и се качва на файтона, конвоиранъ отъ Чардафонъ, за да бъде откаранъ въ Конаре. Другите автори на преврата отиватъ въ градския съветъ за да избератъ привременно правителство.

Презъ това време народътъ ликува. По улиците се раздаватъ прокламации на Захарий Стояновъ. Отъ всички страни се чуватъ възгласи: "Да живе князъ Александър I. Да живе Съединена България!" Изгръва слънце. Денът е чудесенъ - денъ на победоносна революция и на народно щастие. "Съединението" бъ чисто национално дѣло.

За министрите въ Княжеството революцията е една голъма изненада. Най-изненаданъ е Петко Каравеловъ. Пристигайки въ Търново, той узнава, че Съединението е вече прогласено: дюкяните сѫ затворени, камбаните биятъ, една хилядна тълпа го посръща съ виковете: "Да живе Съединението! Да живе Каравеловъ!" Тогава той се качва въ правителствения домъ и държи оттамъ на многото една речь, която завърши съ думите: "Тая година въ Тракия, до година въ Македония!"

Л. Енчевъ

За скжпата

Редици

Отъ нъколко години се забелязва ма-
сово преселение на комунистически функци-
онери отъ източния блокъ къмъ свободния
свѣтъ. Вместо обещаното свѣтло бѫдеще на-
стягат гладъ, безработица и бунтове въ
страните на строящия се комунизъмъ. Съвет-
скиятъ съюзъ потъна въ безизходица и по-
търси официално помага отъ високо произ-
водителни западни страни и насилиствено отъ
поробенитъ народи въ Източния блокъ.

*

Да се спремъ само на България като
наша Родина, съ много живи спомени за ху-
бавото старо време, когато хората се рад-
ваха на свободата си, печелиха добре и
сподѣляха щастието си въ семейства съ много-
людна челядъ. Сръцата се засмѣни лице,
народа се веселѣ, прословутото госто-
приемство - характерна черта на българина
личише отъ далечъ и съ готовностъ всички
чакаха празденства, радост и гости. Ра-
ботъщите само башата, всъко семейство имаше
две, три и повече деца. Продоволствието
никога не бѣ проблемъ. Зимата не мина-
ваше безъ печени прасета, луканки, пърже-
на създѣрма и наденици на жаръ. Апетитно
пригответи говечи и гълъна маса съ манда-
рини, портокали, смокини и обезателно прѣ-
сень пшениченъ хлѣбъ, а за децата вкусни
меки питки, кифли и гевреци. Въ най-бедна-
та юща се месъха козунаци и боядисваха
червени и шарени яйца за Великденъ. Така
българскиятъ народъ тачеше свободата си и
пестъши да сюжта нѣщо за деца и старини.

Кебапчийница на пазаря въ Стара Загора

За 41 робски години страната потъна
въ мизерия, хлѣба не достига, нѣма зарза-
ватъ, месото е рѣдкостъ и цѣлата качест-
вена продукция се ограбва отъ "Двойнитъ
освободители", а огризкитъ се подхвърлятъ
на българското население подложеното на не-
човѣшки трудъ по лагери и затвори.

Нѣма отопление, електричество се
пуска само за нѣколко часа на денъ. Най-
търсеното въ страната стана газената лам-
па и свѣщъ. България се върна съ десе-
тилѣтия назадъ. Народътъ изнемогва въ ми-
зерия, докато самозабравилата се натрапе-
на шайка води луксозенъ животъ въ комфо-
рти вили въ страната и добре платени дълж-
ности на Западъ. Това е краятъ - партията
е раздвоена. Дребнитъ партийци и изпадна-
ли въ немилост бивши величия съ страхъ
наблюдаватъ агонията на комунизъма и на-
дигащата се вълна на народното негодував-
ние, която ще ги заље и отнесе, ако скро-
тъ не преминатъ на страната на изтеза-
нитъ сънародници.

Много дълго време българските кому-
нисти проповѣдваха благоденствие, харчеха
заграбеното и не чуваха стенанията на на-
рода подъ гнѣта на руския ботушъ, а лъжи-
ть и голитъ обещания на "голъмия братъ"
дотегнаха на всички. Първо управляващътъ
срѣди замечтаха за хубавото старо време и
тръгнаха на посъщенія въ западните страни
за да се отюжнатъ отъ комунистическото
бреме. Тъ отвориха врати въ западните
университети за своите деца. Жениха ги въ
странство или раздаваха завидни служби въ
търговски представителства, частни фирми
и легации. Довчерашнитъ деветосептемврий-
ски главорѣзи пътнаха изъ свободния свѣтъ
да проповѣдватъ марксистки теории и да
търсятъ сподвижници въ Виена, Мюнхенъ, Па-
рижъ, Римъ и други голъми градове въ Евро-
па, Съединенитъ Американски Щати, Канада,
Латинска Америка, Азия и Африка и систем-
но напускаха потъващия корабъ.

Пропаганда заля цѣлия свѣтъ. Пишатъ
се хвалебствени статии на български и чуж-
ди езици. Платени сътрудници и лъже-еми-
гранти се опитватъ да заблудятъ обществе-
ното мнение за настѫпващия рай на земя-
та подъ комунистическо водачество. Върли

убийци намътнаха черковни одежди за да проповъдват божието слово на изстрадали - тъ емигранти. Десетки милиционерски началници отвориха български ресторани на Западъ и станаха агитпротчици, търговци и културни аташета. Комунистически синове и дъщери отвориха лъкарски кабинети по свърта и образуваха строителни фирми за да пълнят джебовет съ западна валута. И никога не се намъриха желащи за любимата "Матушка Русия", отъ юдете Родината се пълнише и продължава да се пълни съ гладни преселници, които умышлено изпращат ортачъ си да ограбват запада и прашат отъ плячката на тъхъ.

Други комунистически агенти, синове и дъщери на полковници и генерали отъ Държавна сигурност, изпратени отъ България получават веднага работа на Западъ и гарантират подслонъ и печалби за идвачи свои съмиленици, докато много български политически емигранти стоятъ прокудени въ чужди страни безъ работа и надежди.

Нова интелигенция отъ комунистически инженери, лъкари, електронни техници, професори и академици пристигат масово съ семействата си отъ Куба, Африка, Азия или другаде, оправдавайки присъствието на всички членове отъ фамилията си като противници на режима !?

На овдовъли елементи въ западните страни и специално въ Америка, веднага се изпращат отъ България школувани комунистически партньори, които следъ брака ставатъ бързо чужди поданици и започватъ открита пропаганда за комунистическо благодеенствие като често злепоставятъ здрави политически емигранти.

Останалите роби въ страната едва изкарватъ парче хлъбъ за мизерно съществувание, търпятъ лишения, не се женятъ или оставатъ умышлено безъ деца.

веселба...

Селска свадба въ софийско

Споредъ официалната статистика на режима, българското население пагубно намалява. За 41 години, то се преполови и двойно наедря отъ нашествениците. Всъщност руско семейство въ България има три и повече деца. Столици хиляди новородени - продукция на окапитализът се изпращат и обучават въ специални руски училища, когато имъ се вътълпява: "България е дъщъ отъ великия Съветски съюзъ", "Това е ваша Родина", "Вие сте утрешните управници на Съветска Република България..."

Отъ девети Септемврий 1944 година излюпената генерация отъ завоевателите порастна и създаде нови многодетни семейства съ втори поколения, родени въ нашата страна. България очевидно се инфильтрира съ руснаци. България търпи планиранъ и добре замисленъ отъ нашественика геноцидъ. Българското племе намалява и изчезва.

Прогнозата за следващите поколения е жестока. Българското население ще спадне подъ милионъ, а руснаците родени въ нашата страна ще доитълнятъ липсващите седемъ милиона.

*

Български емигранти, юдете и да се намирате, не забравяйте родния езикъ, подържайте тъсни връзки помежду си, учете децата си на родна речъ. Говорете имъ за миналото - нашата история, за Априлското възстание, за нашите апостоли за Освобождението; за подмолните домогвания на руснаците въ нашата Родина; за завоевателната империалистическа война съ Турция презъ 1877-78 и намъренията имъ за оккупация на България отъ времето на Петъръ Велики, Екатерина, Царь Николай и убиеца Сталинъ.

Нашиятъ народъ не се претопи отъ гърци и турци. Нашиятъ народъ нъма да остави азиатци и мушици да го смелятъ !

Богъ съ нась.

Д. Загорески

Розобър и варене на гюла въ Казанлъкъ

КРИЗАТА въ БЪЛГАРИЯ РЕШЕНА и НАЛОЖЕНА отъ МОСКВА

Споредъ по-възрастните, такива ограничения, каквито се налагатъ на населението по отношение на освътление, отопление, въобще енергия, както и по отношение снабдяването съ нъкои стоки и предлагането на нъкои услуги, не е имало и по време на войната. Пакъ споредъ хората отъ по-старото поколение, милиционерски тормозъ, какъвто сега се налага да се търпи въ ежедневието, не е имало и по време на кървавить първи месеци отъ установяването на отечествено фронтовското управление, или по време на антититовския и антитрайчокостовски тероръ, по време на борбата за по-тълкане на отечествено фронтовската опозиция, по време на насилиствената колективизация, въобще въ моментитъ, когато режимъ се страхуваше за самото си съществуване и непрестанно искаше да внушава, че не само се опира на съветската армия, но е и въ състояние да налага въ България тероръ не по-слабъ отъ този въ С.С.С.Р.

Може би малко по-възрастните и да бъркатъ. Онова, което въ момента е на главата нъкому, винаги има тенденция да прави да произбледнява спомена за миналото и да налага себе си. Както и да е! Въ всъки случай и по-възрастни и по-млади съ съгласни, че това, което сега е стоварено върху българското общество, това което сега се налага на гражданина да търпи и да понася всъки денъ, е нъшо изключително. Презъ последните петнадесет-двадесет години, режимът непрестанно се стараеше да внуши, че се върви, макаръ и бавно, към нъшо по-добро: към по-високо жизнено ниво, към по-спокоень и уравновесенъ, ако не демократиченъ, режимъ, към нѣкакво зачитане на гражданина поне въ рамките опредѣлени отъ режима, ако не можеше да става дума за признаване и зачитане на основните права на гражданина, изброени въ разните международни документи. Когато се предупреждаваше, че въ повечето случаи тъзи внушения на режима почиваха върху демагогски политически ходове и върху нетрайни стопански комбинации, това се съмташе за черногледство и нежелание да се признае "положителната еволюция" на режима. Само че подобни "положителни еволюции" при тоталитарните режими, т.е. промъни, които се декретиратъ по разни смѣтки отъ ръководната диктатура, а не се основаватъ

на демократични обществени процеси и фактори, винаги единъ денъ се обръщатъ и разкриватъ своя истински характеръ. Така стана и съ развитието на българския режимъ.

Въ хода на сегашната петилѣтка тенденцията за бавно, но все пакъ постепенно повдигане на жизненото равнище се обръна. Докато партийното ръководство обещаваше, че нъма да се допусне спадане на жизненото равнище, вижда се, че и това стана. Нъшо повече. Върху населението се стовариха недоимъци и лишения като напримър онъзи въ областта на освътлението и отоплението, които статистически, така да се каже, не се отчитатъ, но представляватъ връщане назадъ на българското общество съ десетилѣтия. Като последица отъ така наречения режимъ на ограничения въ отоплението, освътлението и въобще ползуването на енергия, дойдоха поредица отъ хранителни отравяния, отъ епидемии, отъ смъртни случаи, включително въ болнични заведения, не само въ шахти на асансьори изъ жилищните сгради, за които официалните срѣдства за информация не осведомяватъ, но населението има грижата да си ги съобщава отъ ухо на ухо. Може да си подържа жизненото равнище, че и да го повишава - защо не? - единствено прислойката отъ населението, свързана по единъ или другъ начинъ съ управляващите.

Партийното ръководство се стреми да представи лишенията, които се налагатъ на населението, като последица отъ временни, независещи отъ неговата воля фактори, напримър студове, суши, сътровна енергийна криза и други подобни. Разбира се, на всъки режимъ може да се случи да сръщне подобни изпитания, че и по-лости. Но каква е реакцията на различните режими при подобни явления? Въ такава обстановка единъ демократиченъ режимъ ще осведоми пълно и точно населението, за да го приобщи, като сами управляващите дадатъ примъръ въ усилията за преодоляване на онова, което е последица на природно бедствие или други подобни причини.

Политиката на българския режимъ е друга. Преди всичко, засиленъ е милиционерският тормозъ върху населението. Споредъ редица, потвърждаващи се едно друго сведения, възобновена е отново на много широка нога дейността на печално извест-

нитъ отъ недалечното минало лагери за принудителен трудъ, т.е. концентрационни лагери. Като се почне отъ този на островъ Българи, който, въпреки официалните увърения, фактически никога не е преставал да функционира. Разшири се значително милиционерския произволъ въ две области - изселванията, т.е. принудителното въдворяване на друго мъстожителство, и принудителното настаняване за лъчение въ психиатрична болница. И едното и другото, по опита на "братския" Съветски съюзъ, служат за сплашване и за тероръ върху тъзи, които си позволяват да говорят за това, което става въ страната.

Презъ последните седмици и месеци, милиционерският произволъ и тормозъ се разпростръха върху нови слоеве отъ населението. Посътители на обществени заведения като кина, ресторани, сладкарници се обискирват съ поводъ и безъ поводъ защото всъки е подозиранъ като потенциаленъ терористъ, извършват се милиционерски провърки, въ моментъ, въ който човекъ просто е седналъ да изпие една чаша на разговоръ съ приятелъ.

Милицията търси да види всъки има ли си паспорта, може ли да докаже кой е, защо точно сега е седналъ въ заведение на разговоръ, ако пъкъ е ималъ нещастието и да биде на една маса съ чужденецъ, тогава разправиши нъматъ край и често завършват съ откаране въ милиционерския участъкъ и глоба, ако не последва нъщо още по лашо.

Учениците съ подложени на режимъ за който западно европейският печатъ писа съ огромно удивление, че е възможно да съществува въ една страна, която се брои за европейска и то въ последната четвърть на въка. Униформи, номера, забрани за движение, забрани за посещение на едно или друго, забрани за събирания освенъ съ благословията на комсомолския отговорникъ, и санкции, край нъматъ...

Гражданинът наблюдава това, което му се стоварва на главата, това което му се налага да преживява всъки денъ, наблюдава милиционерския тормозъ, който се стоварва върху млади и стари, и се питат: защо? Какво налага всичко това? Толкова ли е заплашът режимъ за съществуванието си, та предприема подобни драстични мърки? Изглежда, че непосредствена заплаха за режима не съществува и въ всъки случай, колкото и да е значително недоволството въ страната отъ едни или други порядки, отъ едни

или други недоимъци, терорътъ, който режиши организира не е съразмъренъ съ това недоволство, надвишава недоволството и по степенъ и по разпространение всръдъ на селението. Изглежда, че сме свидетели на една организирана отгоре стопанска и социална криза и на единъ развижрянъ също по нареддане отгоре милиционерски тормозъ и тероръ върху населението, които целятъ да притиснатъ и потиснатъ предварително българската нация преди последната да е манифестира едни или други искания, едно или друго самочувствие. Да я смачкатъ и потиснатъ, преди да е повдигната глава.

Преди всичко на тъзи мисли навежда състоянието на стопанството. Две съ главните му черти. Едната е продължаващъ безуспъшни усилия да се премине отъ екстензивно към интензивно стопанство. Отъ години, за да не кажа отъ десетилътия, се постави тази задача и тя все си остава не решена. Не е ли крайно време да се потърсятъ онези фактори, които трайно съ препрепадат пътя към интензивното стопанисване? Впрочемъ да се потърсятъ надали е нужно, защото тъ фактически съ предъ очи тъ на всички. Препрепадата за интензивното стопанство въ България идва преди всичко отъ съветската техника, отъ съветските методи на работа, които всички съ пригодени към характера на едно екстензивно стопанисване, десетилътия съ използвани именно така и прилагани тъ, резултатът не може да биде другъ освенъ отново екстензивно стопанисване. Тази препрепада се допълва отъ друга - именно зависимостта, непреодолимата за висимостъ на българското стопанство отъ доставките на суровини и енергия отъ Съветския съюзъ. Чрезъ система отъ политически споразумения, България е задължена да купува основната част отъ нуждните ѝ ужъ суровини и енергия отъ Съветския съюзъ. А следъ като тъхъ купува оттамъ, то близко е до ума, че тя и да иска не би могла да промъни наложението ѝ изборъ и въ областта на техниката, технологията и методите на работа.

Въ продължение на години, докато се изгражда сегашната производствена база на страната, при всички по-голъмъ обекти все се поставяше въпросъ: веднажъ, че нъма суровини за да се осигури работата му, други пъти, че нъма енергия и винаги отговорът ѝ - "нъма значение, ще внесемъ отъ Съветския съюзъ!" Този вносъ на суровини и на енергия не е спрътъ. Но той,

както е нормално, се осъществява споредът волята и настроението на Москва, т.е. такива количества каквите тя намъри за добре, и на такива цени, каквите тя намъри за добре. И ето сега много отъ предприятиета във България, които работъха какът да е, връзваха както се казва двета края, сега изпадат във критично състояние. Или отпускането отъ Москва количества суровини и енергия не съдостатъчни, или за тъхъ се иска да се плаща по такива цени, които правятъ българското производство съвсемъ нерентабилно.

Съ други думи, сегашната криза на българското стопанство показва и на слѣпътъ, че развитието на производителните сили на страната във продължение на последните десетилѣтия е вършено по такъвъ начинъ, че изградената стопанска база да бѫде изцѣло подчинена на капитализът на Москва. И последната, като завърти крана било на доставките на енергия, било на тъзи на суровини, или просто като промъни съ єдно свое нареддане ценитъ имъ, да може във всъки моментъ да притисне не само българското партийно и държавно ръководство - за него една дума е достатъчна - но да притисне нацията и държавата като цѣло.

Втората черта, която характеризира стопанското положение въ страната, то е състоянието на частния секторъ - личното стопанство, земята за лично ползване, и частната стопанска дейност, осъществявана открыто или на черно. Всъки вижда около себе си, че този секторъ на стопанство то процъвтява. Мѣсто за чудене нѣма. Просто хората работятъ съ желание и проявяватъ инициатива, защото виждатъ веднага резултата отъ труда си - получаватъ за изработеното споредъ търсенето и предлагането, а не съ принудени да оставатъ лъвския пай за държавата, както е при така нареchenия социалистически секторъ. Развитието на този частенъ секторъ благодарение на който се решаватъ доста въпроси и на населението и на самата държавна промишленост и търговия, получи животъ въ страната просто защото партийното ръководство видѣ, че другояче нѣма какъ. Ако искате да се осигури поне единъ минимумъ отъ снабдяване и услуги, трѣбващо да даде възможност на хората да работятъ самостоятелно.

Това, което прави впечатление сега, е фактътъ, че едновременно се удря и по дветъ направления. Отъ една страна, съветското ръководство, чрезъ ограничаване доставките на суровини и енергия и повишава-

не ценитъ на тъзи продукти, затъга нашияника на българското стопанство. Отъ друга страна, по указание на Москва, българското партийно и държавно ръководство е подело кампания въ най-различни форми срещу хората, които работятъ нѣщо частно. Тъ се сочать като носители на корупция, тъ се сочать като престъпно обогатили се, тъ се порицаватъ като носители на чуждъ мораль и антиобществени навици и т. н. Ръководството също не прибъгва до административни мѣрки, съ които отново да забрани частната стопанска дейност. Но съ водената кампания и съ налагането на санкции срещу отдельни лица, партийното и държавно ръководство фактически възпрепятствува и ограничава частната стопанска дейност, маркаръ на думи тя да продължава да е разрешена и дори поощрявана. Кѫде е обяснението за подобно поведение? Обяснението е въ обстоятелството, че ако тази дейност би била свободна да се развива, тя би ограничила отрицателните последици отъ съветския натискъ, осъществяванъ срещу българското стопанство чрезъ лостоветъ на ограниченията на доставките на суровини и енергия и повишенето на цени. Разрешената по голяма свобода за самостоятелна стопанска дейност бързо би преодолѣла тъсните мѣста, създадени отъ екстензивната съветска техника, технология и методи на работа. Точно по тази причина съветското ръководство налага, по политически мотиви, да се прегражда пътят за самостоятелната стопанска дейност.

Подобно решение, за такова превантивно смазване на българската нация, както по пътят на стопанската криза, така и по пътят на милиционерския тероръ, може да бѫде взето и приложено само отъ Москва. Ръководството на режима въ София, както е бивало и други пътъ, е въ случаи само усърденъ изпълнителъ. Въ всъки случай заслужава да се обрне внимание на обстоятелство то, че тъзи отрицателни явления въ българската действителност започнаха да се трупатъ и да се изявяватъ съ особена сила именно презъ осемдесетъ години, т.е. че тъ съществуваха и главно следваха чествуването на 1300 годишнината отъ основаването на българската държава на Балканите. Чествуване, това е най-малкото, което може да се каже, което не се ползуваше съ особени симпатии отъ страна на Кремълъ.

Б.Р. Автора на статията е известниятъ български журналистъ Костовъ, когото комунистътъ се опитаха въ Парижъ да ликвидиратъ съ отровенъ чадъръ.

НЕРЖКОТВОРЕНЪ ПАМЕТНИКЪ
НА Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ

ДУХОВНА ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ

Dr. George Paprikoff:

Works of Bulgarian Emigrants. An annotated Bibliography. About the author. Preface by Dr. Ivan Sipkov. Introduction by Dr. Stanka Paprikoff. Chicago, 1985. Library of Congress Card Catalog No. 85-62556. XIII, 693.

Стиховетъ на Хораций и преценката на Д-ръ Иван Сипковъ откряватъ, веднага и внушително, изключителността на многоголтния наученъ трудъ на Д-ръ Георги Паприковъ, единственъ по рода си, би могло да се твърди, на свътова плоскостъ. Въ продължение на четири десетилътия авторът на тази бележита библиография, неуморно и неотстъпно, бъ градилъ свой по жизненъ и следсмъртенъ паметникъ, безъ това да му е минавало презъ ума, а чисто и просто "за по-голяма слава на Отечеството" И едното, и другото е постигнато съ тази библиография: първото като нетърсена, но неизбъжна последица, а второто като съкроено лелъяна и непрестанно преследвана мечта.

Той бъше политическа личность отъ главата до петитъ, но същевременно възрожденски видъ родолюбецъ и просъветител, който съзнаваше историческата необходимост отъ бавно, но нестирно културно радетелство. И така си извоюва първостепенно място и като деецъ въ полето на културата. Да бъше доживълъ да види сбъдната своята мечта въ този обемистъ томъ, довършенъ и стъкменъ толкова угледно и грижовно отъ своята спътница въ живота, Д-ръ Станка Паприкова, той би погалилъ книгата си като скъпта рожба и благодарствено би промълвилъ: "Азъ изпълнихъ дълга си! Нинъ отпущаешъ раба твоего, Владико"!. Бъше и вървашъ православенъ българинъ...

ЖИВОПИСЬ, ПРЕДГОВОРЪ, УВОДЪ

Самата библиография се предхожда отъ една кратка животописна бележка за автора, предговоръ отъ Д-ръ Иван Сипковъ и уводъ отъ Д-ръ Станка Паприкова.

Авторът бъше докторъ по медицина

Дигнахъ си паметникъ по-твърдъ и отъ метала, той пирамидът съ челото си срами, ни дъждъ, ни удари, ни яростната хала, ни въкове безъ брой не могатъ го сломи.

Х о р а ц и й, преводъ на Иванъ Вазовъ

Никое правительство или институция не биха могли да предявявъ право на такъв починъ и постижение.

Д-ръ Иванъ Сипковъ

Изъ предговора на книгата

при два университета: Държавния университет "Св. Климентъ Охридски" (1937) и университета въ Хайделбергъ (1947), а отъ 1951 до земната си кончина (1984) живѣе и работи като радиологъ въ Чикаго. Съвсемъ пестеливо е подсказано за неговата публицистична дейност, както и за интереса му за литература, филателия, нумизматика и военна наука. За редица международни отличия само се загатва. Цѣлата история на една видна българска фамилия презъ Третото българско царство е сбита въ нѣколко реда: Следвайки традицията на своята фамилия, която е дала именити обществени служители на България, чрезъ своето дѣло и постижения, Д-ръ Паприковъ даде ценни приноси на Родината си".

Една снимка на покойния и неговия енергиченъ подглътъ подъ нея, единъ твърдъ, но приласкаващъ погледъ и една едва доломима ирония на устнитъ му, закръглътъ представата ни за сънародникъ съ устойчивостъ и устремъ на духа, съ крепкостъ на сърцето, съ жизнелюбие и съ чисто българска народна мѫдростъ за преходностъ и въчностъ.

И предговорът е сдържанъ и кратъкъ, но казаното въ него е изцѣло изподъ перо-то на единъ отъ първостепеннитъ познавачи на библиографското и библиотечното дѣло въ свѣта. Той пояснява какво трѣбва да се разбира подъ израза "произведение на български емигранти": съчинения, писани отъ лица отъ български етнически произходъ, които сѫ напуснали или останали извѣнъ Родината си по каквато и да било причина, както и отъ онѣзи, родени извѣнъ страната, но отъ българско етническо потекло, и то безъ огледъ на днешното тѣхно поданство. Заслужава да се цитира дословно авторитет-

ната преценка на Д-ръ Иванъ Сипковъ:

"Настоящият трудъ на Д-ръ Паприковъ е висока точка въ неговите научни постижения и резултатъ на пожизнено подвижничество, физическо усилие и финансова жерства при търсене, събиране, записване и поддържане на произведенията на български емигранти, публикувани от 1944 година насамъ, въ една коментирана библиография. Никое правителство или институция не биха могли да предявят право на такъв почин и постижение".

ПОДРЕДБА НА КНИГАТА

Библиографията на произведенията отъ български автори извън България, отъ 1944 до 1985 година включително, възлиза на 693 страници и съдържа 1579 заглавия, подредени по години съ около 500 автори. Всъко заглавие е дадено на съответния езикъ, подъ него - преводъ на английски, както и цълото съдържание. Веднага се отбелязва издателъ, място и страна на обнародването, година, страници, размъръ, видъ корица, езикъ. Подъ съдържанието пъкъ се описва характера на съчинението: книга, брошура, дисертация. Заглавието е въ сръдата на страницата, името на автора възвъво, а предъ името номера на публикацията въ библиографията. Въ края на книгата е даденъ прегледенъ и цененъ показалецъ въ 4 отдъла: автори, предметъ, езици, страни, всичко по азбученъ редъ. Последната часть на подобни научни трудове е сизифовски мъчителна, а тукъ тя е извършена най-добре и съвестно. Следъ всъко име въ показалеца по автори съ посочени номерата на неговите книги, брошури или дисертации. Така тая обемиста библиография се оказа нарична настольна книга за всъкиго, който се интересува за творческия прояви на българските емигранти по свъта отъ 1944 до 1985 година.

ХАРАКТЕРЪ НА ПУБЛИКАЦИИТЕ

Показалецът по тематика обхваща по азбученъ редъ, съгласно използваната на английски езикъ азбука, всички области, къмъ които спадатъ отдълните публикации.

Разнообразието на тъзи публикации по тематика е богато изненадващо. По броя на публикациите по предметъ може да се съди, въ кои области на човешката мисъл и художествено творчество предимно се е проявили българският емигрант презъ изтеклият четири десетилетия. Силно застъпени съ биографията, история, юдаика, македонският въпросъ, балетристика и драма, ли-

рика, политика и религия. По езикъ приблизително равновесие държатъ български английски, френски и немски. По страни най-много книги и брошури съ излъзли въ Съединените Щати, следъ това въ Франция, Федерална република Германия, Италия, Израелъ, Швейцария, Швеция и др.

Сега тръбва да се ограничимъ съ тия посочвания. По тъхъ може да се пише отдълно - ще се стигне до интересни наблюдения и резултати. Ще се осмълимъ да направимъ единъ опитъ по хронологичното поддърждане на публикациите.

Презъ 1944 година всички публикации съ дисертации. По място Виена държи първенство съ проучвания на стопански, земедълски, социални, държавно-правни проблеми. Явно е, че това съ български студенти отъ Стопанска висша школа. Всъки гледа да приключи следването си поради очертаващия се край на войната. И презъ следващите години дисертациите стоятъ на почетно място. Забележително свидетелство за политическия усътъ на българи въ Съединените Щати представляватъ първите три публикации презъ 1945 година. Първата е въ защита на българската кауза срещу язвителното обвинение на Чърчилъ, който нарекъл българския народъ "военнопрестъпници". Втората е апель до Президента на Съединените Щати и министрът на Великите сили следъ Втората световна война за справедливо опредъляне българските граници съгласно етнически предъли. И третата публикация е въ защита на българската кауза. Продължава се съ дисертации, за да стигнемъ до обемистата книга на Христо Анастасовъ "Случаятъ за една автономна Македония". Това е сбирникъ на мнения на световноизвестни политици и учени относно свободата и автономията на Македония. Книгата възлиза на 213 страници.

Това съ само нѣкои примѣри за будността на български автори следъ Втората световна война да защищаватъ интересите на българския народъ по цълото му етническо протежение. Библиографията дава възможност да се проследи тематиката по години съ огледъ на все нови и нови проблеми.

Но и тия указания съ достатъчни, за да се убеди всъки просвѣтенъ българинъ, че публикуването на изработената отъ Докторъ Георги Паприковъ библиография, довършена отъ неговата съпруга Д-ръ Станка Паприкова, е културенъ подвигъ отъ първа величина. Сътамъ, че ние най-добре ще почетемъ паметта на покойния авторъ, за стотици

измежду нась събрать и незабравимъ приятель, както и ревностната продължителка на неговото дъло, ако всъки отъ нась закупи поне по два екземпляра: единъ за себе си, единъ за мъстната библиотека. Съ това най-много ще допринесемъ за постигане на целта, която си бъ поставилъ Докторъ Георги Паприковъ.

Нека, прочее, се вслушаме въ думитъ на Д-ръ Иванъ Сипковъ съ които той завърши своя кратъкъ, но знаменателенъ предговоръ:

"Наистина трагедия е, че Д-ръ Паприковъ не живъ достатъчно дълго да види съ очите си обнародването на своя приносъ за българската библиографска наука и литература, но "Произведения на български емигранти" ще биде единъ въченъ паметникъ за неговия устъпъ".

Надяваме се, че откровениятъ починъ на Д-ръ Паприковъ и безценното културно постижение, което остави задъ себе си, ще бѫдатъ продължени .

Христо Огняновъ

СВѢТОВНАТА МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ НА АНТИ-БОЛШЕВИСКИЯ БЛЮКЪ НА НАРОДИТЪ /АБН/ И ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪВЕТЪ НА СВОБОДАТА /ЕФК/ СЕ СЪСТОЯ НА 21-24 НОЕМВРИЙ 1985 ГОДИНА ВЪ ЛОНДОНЪ - АНГЛИЯ. БНФ БЪ ПРЕДСТАВЕНЪ И ВЗЕ НАИ АКТИВНО УЧАСТИЕ ВЪ КОНФЕРЕНЦИЯТА.

Делегати отъ 49 страни отъ Северна, Южна и Сръдна Америка, Азия, Африка, Близкия и Далеченъ Изтокъ, взеха участие въ Свѣтовната Конференция на АБН и ЕФК, която се състоя на 21-24 Ноемврий 1985 г. въ Лондонъ - Англия.

България бъ представена отъ Докторъ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на БНФ, Д-ръ Евдокимъ Евдокимовъ и Д-ръ Ив. Банковски.

На 21 Ноемврий 1985 г. въ хотелъ Ст. Еврминъ се състоя пресъ - конференция, а същата вечеръ парламентаренъ приемъ даденъ на делегатите отъ страна на нѣколко английски народни представители, които подкрепятъ каузата на поробенитъ народи, борящи се за свобода.

Официалното откриване стана въ голъмата зала на Украинския Клубъ, 154 Холандъ Паркъ авеню, Лондонъ, при най-голъма тържественост. Бѣха представени знамена отъ почетната гвардия и се изпълни английската националенъ химнъ. Ръководителъ на тържеството бѣе английскиятъ народенъ представителъ г-нъ Стефанъ Терлецки, по произходъ украинецъ, първиятъ емигрантъ избранъ за народенъ представителъ въ Англия.

Президиумът на конференцията се състоише отъ професоръ Ярославъ Стецко, председателъ на АБН; английскиятъ народенъ представителъ Джанъ Вилкинсонъ, председателъ на ЕФК; г-жа Слава Стецко, екзекутивенъ секретаръ на АБН; генералъ Джанъ Син-

глаубъ отъ САЩ, председателъ на Свѣтовната Антикомунистическа Лига, клонъ Америка; Гуилермо Кирпатрикъ, народенъ представителъ отъ испанския парламентъ, бившъ Испански пълномощенъ министъръ въ България; Д-ръ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на БНФ; Хайбъ Маияръ, лидеръ на афганистанските борци за свобода; Д-ръ Б. Хайтъ, лидеръ на туркестанските борци за свобода и Г. Ромботе, председателъ на ЕФК Белгия.

При откриването на конференцията произнесоха речи Проф. Ярославъ Стецко и народниятъ представителъ Джанъ Вилкинсонъ.

Редовнитъ сесии на конференцията се проведоха презъ цѣлите дни на 22 и 23 Ноемврий 1985 год. Говорители презъ първия денъ на конференцията бѣха Д-ръ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на БНФ, който направи докладъ за днешното положение въ България подъ комунистическо управление и за борбата на българския народъ и емиграция срещу комунизъма за свободата на България. Д-ръ Дочевъ започна своята речъ съ следнитъ думи:

"България бѣше известна като страна на розить, сега, подъ комунистическия режимъ, България е страна на сълзить".

"България бъ известна като единствената страна въ чиято конституция имаше клатуза гласяща - Всъки единъ робъ който стѫпи на българска земя е свободенъ човѣкъ - сега, подъ комунистически режимъ, България е страна на роби."

Направиха доклади за положението въ тъхните поробени от комунистична страна също представителите на България, Хърватско, Куба, Грузия, Латвия, Румъния, Словакия и Украйна.

Гостъ говорител бывш американският генерал Джанъ Синглаубъ, бивш командир на американските войски въ Корея, председател на клона на Съветовната Антикомунистическа Лига въ Америка. Речта на генералъ Синглаубъ бывш единъ обвинителенъ актъ срещу комунистична, едно предупреждение къмъ свободните страни за грозящата червена опасност и единъ апелъ за организиране борба противъ комунистична, подкрепенъ съ данни и факти доказващи онова, което комунистична върши и проектира да направи въ своите планове за завладяване на свѣта. Речта на генералъ Синглаубъ бывш бурно аплодирана. Америка има нужда отъ такива водачи за да се спаси свѣта отъ червената опасност.

Въ заседанието на 23 Ноември 1985 г. направиха доклади за положението въ поробените отъ комунистична страна представители на Естония, Унгария, Латвия, Туркестанъ, Виетнамъ и представителите на борците за свобода въ Афганистанъ и Никарагуа. Речта на афганистанския представител бывш пламенна и решителна. Специално делегатите демонстрираха подкрепа за афганистанския борци.

Гости говорители бъха афганистанския народен представител Фредерикъ Бенетъ; Вилиямъ Мърфи, директоръ отъ радио Свободна Европа; представителят на Израель Арие Будка и дошлия специално отъ Америка - Тексасъ, Джими Морганъ, директоръ отъ Консервативния Каукусъ, единъ отъ най известните американски автори политици отъ по младата генерация, които активно съ противъ комунистична и работятъ за една решителна американска политика въ това направление.

Една специална група, ръководена отъ Д-ръ Евдокимъ Евдокимовъ, членъ на българската делегация, дискутира повдигнатите въ конференцията въпроси. Въ разискванията се изказаха редица представители отъ поробените народи.

Гости говорители въ тази сесия бъха Майоръ Танъ Чанъ отъ Виетнамъ; Джоанъ Киаркъ отъ Куба; Падъ Майсонъ отъ Англия; испанският народен представител Гулиемо Кирпатрикъ; Проф. Лео Магниано отъ Италия и Бертиль Нагеманъ отъ Швеция. Заключителната речъ произнесе г-жа Слава

Стецко отъ Централната Управа на АБН.

Бъха предложени и се приеха отлични резолюции отъ името на АБН и отъ името на ЕФК.

За председател на Съветовния Управителенъ Съветъ на АБН бывш избранъ професоръ Ярославъ Стецко. За подпредседатели бъха избрани председателите на четири национални организации, една отъ които е Българският Националенъ Фронтъ. Докторъ Иванъ Дочевъ бъ избранъ въ президиума на АБН. Въ комисията по военни въпроси бъ избранъ Д-ръ Иванъ Банковски. Въ комисията по публикациите бъ избранъ Д-ръ Димко Статевъ. Съ този изборъ отъ една страна БНФ бъ достойно представенъ и отъ друга страна, лично като представители на България, бъха избрани Д-ръ Дочевъ, Д-ръ Банковски и Д-ръ Статевъ, макаръ и въ отсякствие, което подчертава, че наистина българското представителство е допринесло много за успеха на конференцията.

Клонът на АБН въ Англия даде вечеря на делегатите и гостите на конференцията.

На 24 Ноември 1985 год. недълъ, се състоя грандиозна протестна демонстрация предъ съветската легация при участието на представители отъ всички нации съ знамена и плакати.

Вечеръта се състоя официаленъ банкет за приключване конференцията въ хотел Хилтон Интернационал. Банкетът бъ масово посъстенъ. Д-ръ Иванъ Дочевъ бывш високо почетенъ и заемаше място на главната маса. Той бывш представенъ като основател на АБН - преди 40 години, като дългогодишенъ председател на АБН въ Америка и като почетенъ председател на БНФ.

Заключителни слова на банкета казаха Проф. Ярославъ Стецко отъ името на АБН и народния представител Джанъ Вилкинсонъ отъ името на ЕФК. Имаше музикална програма, въ която участвува пъвица отъ Латвия и тамбурашки оркестър отъ Украйна.

При всеобщи акламации бъ обявено закридането на конференцията, която извърши своята работа успешно. Участието на българската делегация допринесе доста за успеха на конференцията и това бъ подчертано и припознато. Борбата за свобода на всички поробени отъ комунистична народи няма да затихне, ще продължи и ще завърши съ победенъ успехъ.

Духът на участниците въ конференцията и тъхното категорично решение да продължатъ борбата е доказателство за това.

Д-ръ Ив. Стефановъ
**ВАЛЕМЕ МЕ
 ЪСМА**

Българските комунистически управници нъмат мърка на хвалбите си и държат във неведъните български народ, за да го накарат да върва на лъжите им.

Миналата година вестникъ "Отечество Фронтъ" помъсти на 11 Май следното съобщение:

България влезе в автоматични телефонни връзки с цяла Европа

До тукъ добре. Най-после комунистическа България постигна онова, което другите държави, дори и така наречените "Бавно развиващи се страни" имаха от десетилътия.

... И статията продължава:

Да помислим заедно — колко страни не само от Европа, а от целия свят могат да се похвалят с такова техническо постижение — автоматично да избират телефонни абонати от 25 000 селища извън територията на страната си?

Безсрамни лъжи и хвалби...

Тукъ на западът, отъ всяка улична телефонна кабина може да се избере автоматично телефонен номер отъ която и да е държава и континентъ.

Отваряме единъ западенъ телефоненъ указател и още на първите страници намирамъ списъкъ на кодовите номера на селища отъ 150 държави отъ всички континенти. Но виждамъ, че само Албания, Китай, Ромъния и "великия" СССР нъмат автоматична телефонна връзка съ свѣта. А до миналата година и България бѣше петата отъ тѣзи 155 страни.

Само единъ малъкъ примѣръ:

Ангола	- Луанда	- 00241
Абу-Даби		- 009712
Бахрейнъ		- 00973
Бермуда	- Хамилтонъ	- 00500809
Ботсвана	- Гaborнъ	- 00267
Джибути		- 00253
Замбия	- Лусака	- 002601
Куба	- Хавана	- 00537
Непалъ	- Катманду	- 00977
Уганда	- Кампала	- 0025641 и т.н.

Освенъ това, на западът, всички телефонни абонати получават безплатно издавания годишно новъ телефоненъ указател безъ да е задълженъ да върне стария. Докато въ България такъв се издава на 5-6 години и за да се купи (софийскиятъ отъ 1983 година

струва 3.35 лв., т.е. половинъ дневна надница) тръбва да се представи бележка, че сѫ предадени на "вторични сировини" 5 килограма хартия. Но това не се споменава въ съобщението на "Отечество Фронтъ".

Преди години имаше въ единъ италиански вестникъ репортажъ отъ италиански журналистъ отъ Москва, че тамъ отъ 17 години не е издаванъ телефоненъ указател и никой не може да намъри търсенъ телефоненъ абонатъ. Единствениятъ телефоненъ номеръ за "услуги" 04 е винаги заетъ.

Друга подробностъ: Въ всяка телефонна централа на западъ може да се намъри телефоненъ указател на по-голъмтъ градове отъ всички континенти, безъ тѣзи на източния блокъ — така наречените "Народни демокрации". Телефонните указатели въ България се издават въ две части: за служебни телефони (който е повърителенъ и не се продава на частни лица — какво ли въ комунистическа България не е "държавна тайна") и за частни телефони абонати.

И така, българскиятъ народъ е счастливъ отъ възможността да избира автоматично телефонни абонати отъ ЦЯЛА ЕВРОПА, безъ Албания, Ромъния и братския Съветски съюзъ.

Да живѣе напредналата българска техника... Преди години имаше предложение отъ радио Ереванъ да бѫде смѣненъ българския гербъ съ надписа "Н. Р. България — нация техническа" и вместо лъвъ — гайда съ компресоръ.

Отъ много години въ комунистическа България на българския народъ се отнема недѣлната почивка. Хората сѫ заставени да работятъ въ безплатни робски бригади. Мизерията е жестока, нѣма хлѣбъ, месо, плодове. Нѣма отопление, електричеството е подъ строгъ режимъ, въ София се пуска само 3 часа на денъ, а въ провинцията по малко.

Министърътъ на електрификацията заяви официално предъ телевизията, че въпроса за освѣтлението е разрешенъ — внесени сѫ нѣколко тона свѣщи! Започва Паисиева ера...

Отъ тукъ, отъ тамъ,
 помагахме на Виетнамъ,
 и отъ душа гола —
 на Ангола,
 и съ сетни сили,
 та и на Чили,
 а за нась остана
 партийната повѣля
 да работимъ
 въ сѫбота и недѣля!

БЪЛГАРИЯ - ПОРОБЕНИЯ И ОГРАБЕНИ

Следът 41 години на жестоко комунистическо робство и ограбване, днесът българският народъ е във плачевно и трагично положение. Този трудолюбив и храбър народъ, който във продължение на няколко века води епични кървави борби, за да се освободи от петвъковното турско робство, едва преживълът 65 години свободенъ животъ на 9-ти Септемврий 1944 година наново бъзажеленъ във хомата на друго по страшно робство - комунистическото...

Днешните комунистически тирани във продължение на много години пишеха и говореха, че скоро във България ще настапи блаженния комунистически рай, въ който всички хора безъ разлика на въра и народност, полъ и възрастъ ще живеят като не бесните птици - свободни, радостни и щастливи, във охолство и осигурени...

...Каква измама! Днесът огнетениятъ български народъ се провиква: - "Елате хора отъ цъфтия свътъ, и вижте съ очите си този комунистически земенъ рай въ ограбена и опозорена България... Въ този комунистически рай днешните мъчители тирани наши и чужди искатъ да върнатъ живота на българския народъ съ 80 - 90 години назадъ и да го принудятъ да живе при първобитни примитивни условия, за да го напълно обезличатъ и заробятъ."

Това, което ще посочимъ за наше доказателство, не сът голи фрази, а разкриващи самата реална действителност истини. Може би, някои наши читатели ще кажатъ: - "Това не е възможно!" "Това е пропаганда, измислено!" "Какъ е възможно въ нашата хубава културна България хората да живеятъ при такива условия? Това да не е Африка?" Имайте търпение, защото когато фактите говорятъ и агитпропа замълчава.

Предъ нась е българскиятъ вестникъ "Отечественъ Фронтъ" издаванъ въ София съдата 26 Септемврий 1985 година, бр. 12230 Заглавието на статията "Есенни провърки на вестникъ Отечествен Фронтъ". Ще посочимъ кратки изказвания на граждани по поводъ на различни тъхни търсения и възмущения. "Търся връзки за свърши" - подхвърля забързанъ минувачъ. Евтинитъ свърши бързо се свършватъ - ни осведоми директорътъ въ дсо "Търговия на едро" Нисимъ Барухъ - и клиентитъ се презапасява... "Следът дълго обикаляне намърихъ газена лампа. Но

стъклото се счупи и отъ няколко месеца търся резерво." /Христина Кавалова, пенсионерка - София/. Представете си, тази жена търси няколко месеца лампено стъкло и то въ столицата, а ние си спомняме, че презъ времето на нашето детство въ всъка селска бакалница имаше безъ брой различни номера лампени стъклла. "Зашо газенитъ лампи недостигатъ?" Отговоръ - газенитъ лампи недостигатъ, защото ги произвежда едно единствено предприятие въ малкото градче Златарица /Великотърновски окръгъ/. Капацитетнитъ му възможности сът около 30 хилади броя годишно... "Боже опази" та тъ не ще задоволятъ търсенията на единъ градъ?... За стъклата на газенитъ лампи отговоря също единственъ заводъ "Стойко Пъевъ" въ Бълославъ - Варненско, 120 хилади шишка на месецъ, но и тукъ нъма постоянно. Въ връзка съ ограничаването на електрическата енергия, която я ползватъ гражданинъ, и честото прекъсване съ часове, хората сът принудени да търсятъ бойлери съ твърдо гориво, но къде да ги намъримъ? - питатъ Хилда и Димитър Гологанови, София кв. "Василь Поповъ" 43 А. Отговоръ: - Лиляна Георгиева - директорка на районно предприятие "Цачо Сяровъ" въ Ловечъ - единственъ производителъ на бойлери. - "Въ началото на тази година преустановихме работата съ такива бойлери. Може презъ 1986 да започнемъ отново," - а до тогава хората въ градовете нъма къде да се изюнятъ или измиятъ?! Не само свърши, газени лампи, бойлери търси угроженото население, а какъ ще прекараме безъ отопление? Тръбва да търсимъ печки, конци, дърва, въглища... На думи лесно, но на дълготрудно изпълнимо... Въ складовете нъма не само печки, конци, а въ "Топливо" - липсватъ дърва и въглища. Гражданинъ задаватъ и тъзи въпроси, а какъ ще можемъ да ползваме печки съ твърдо гориво - дърва и въглища, като самите сегашни жилища сът безъ комини?! Ами, отговарята журналистъ - ще тръбва да се пробиватъ отвори презъ прозорниците на апартаментите и витрините на магазините!!!!

Гражданинъ недоумяватъ и се очудватъ - нали тъзи извадени конци, отъ които ще излиза черния димъ отъ печките ще опушва и загрозява фасадите, ще замърсява околната сръда, която е достатъчно за сега замърсена. На тъзи въпроси на разтревожените

граждани до сега никой не е далът отговорът. Хората се трупатъ предъ магазините и ще чуете следните оплаквания: "Каквото и да потърсиш, въ момента го нъма". Нищоже не мога да намърся газова бутилка" - казва на журналистът Надка Григорова - София, кв. Лълинъ. Друга задъхана гражданска също се обръща за помош към журналистът анкетори. "Отъ Радомиръ съмъ. Цяло лъто пътувамъ презъ день до столицата, търся отопителна печка". Продавачките не знаятъ кога ще получатъ стока и се държатъ грубо. Гражданинът Стоянъ Петровъ - ж.к. Дружба, София - казва: - "Вече нъколко месеца напразно търся газовъ котлонъ". Ангелъ Старчевъ - кв. Лълинъ - се оплаква: - "Осемъ години опитвамъ прозорците на апартамента си и все духа". Какъ ще преживъя следъ новото нареддане - безъ да ползвамъ електрическа енергия?"

Мисля, че не е необходимо да цитирамъ всичките въпроси и разнообразните тревоги на гражданините. Азъ искамъ да направя едно сравнение: ако всичките тъзи тревоги и нещастия на българския народъ бъха наложени не сега, а преди 9 септемврий 1944 г. то тогава комунистическата партия щъхше да вдигне гласъ на протестъ до небето, че фашистите ограбили народа, щъхна да организира бурни демонстрации по улиците и площадите, а тъхните вестници щъхна да се заливатъ и давятъ отъ злоба и възмущение. Но днесъ - може ли, смѣе ли поробениятъ български народъ да излъзе на улицата и гласно да изкаже своето възмущение и своя протестъ?

Не, той не може, защото хълба за утешния денъ не е въ неговите ръце, нито въ

неговия домъ... Той не може да протестира защото знае, че на другия денъ може да не осъмне. Той знае, че е истински закрепостен робъ. Причините за страданията и ограбването се знайтъ отъ всички българи. Но българите за сега продължаватъ да мълчатъ... Тъ знайтъ, че електрическата енергия отъ българските язовири и електрически централи - по заповъдь на "голъмия братъ" изтича към Турция, Гърция, Югославия, Румъния, Русия. Тази електрическа енергия се дава на безценица, защото тръбва да се спечелятъ тъзи народи отъ Съветския съюзъ и бъдатъ отъхнати отъ политическото и военно влияние на САЩ.

Нашиятъ български народъ тръбва да се освъртлява съ свещи и газени лампи, да се отоплява съ цигански печки, чийто концепция тръбва да изкарва презъ пробитите прозорци! Синоветъ и дъщеритъ на този български народъ - тръбва пакъ по заповъдь на "голъмия братъ" да прилагатъ практическите си знания като лъкари, инженери, зъболъкари, агрономи, техники и други не въ своята родина, а въ Африка, близкия и съден изтокъ, Куба, Афганистанъ, а въ България пристигатъ "братушки", защото много имъ харесва нашата земя хубава, харесва имъ сливовата и гроздова ракия, и най-важното неограниченитъ привилегии, които имъ се даватъ... Читателю, въ човешката писана история нъма отбелязано въчно робство. Въпреки, че теглата изглеждатъ безконечни, българскиятъ народъ ще прегълътне и тази горчива чаша, но нъма да загине като робъ!

Димитъръ Поповъ - Канада

ПАНАХИДА ЗА ОТЕЦЪ КОБАКОВЪ ПО СЛУЧАЙ 40 дни отъ смъртъта му

На 6 Октомврий 1985 г. въ черквата "Св. Иванъ Рилски" Ниагара Фалсъ по случай 40 дни отъ смъртъта на Отецъ Тома Кобаковъ се отслужи панахида отъ Свещеникъ Стефанъ Митовъ и Дякона Тодоръ Гроздановъ подпомогнати отъ Робертъ Пингиновъ. Надъ 150 души присъствуваха на панахидата. На-

шата емиграция високо ценятъ заслугите на покойния свещеникъ и масово се отзова да почете паметта му.

Следът панахидата въ черковната зала се сервира обядъ за Богъ да прости - предложенъ отъ семейството Кобакови и пригответъ отъ женската секция при църквата.

Списание "Борба" е гласъ на националната българска емиграция. То се разпраща безплатно на хиляди български емигранти безъ да получава субсидии отъ никого. Издаването му зависи само отъ съдействието и родолюбивите чувства на българската емиграция. Нека всъки подпомогнате народното дъло съ каквото може. Пращайте вашите помощи до:

BORBA
P. O. BOX 46260
CHICAGO, IL 60646, U.S.A.

"Славянитъ" съж стали разглезното дете на българският историци. Отъ първия академикъ до последния любителъ-газетаръ, всички се надпреварватъ да красятъ славянина съ най-съвътливъ багри на своето съмнително въображение. И това тъ правятъ въ ущърбъ на себе си и своята история. Както любимото дете на семейството носи най хубавите дрешки, яде най-хубавите мръвки и пълни майчиното си въображение, че това именно дете ще бъде първенецъ въ живота и въ свъта, че неговите успѣхи ще прославятъ цѣлия родъ съ гордостъ и благоденствие, така и "славянинътъ" пълни съ сладостъ мислите и надеждите на българина. Съ какво умиление повтаряме, че "славянинъ" бълъ свободолюбивъ и миролюбивъ, любвеобиленъ и гостоприеменъ и пр. и пр. безкрайно прекрасни черти, които опредѣляли ужъ нѣкакво въковно наше наследство, та и ни превръзали въ единъ изключителенъ славянски народъ!...

Тия наши хилави представи почиватъ уви, на разхайтени въображения изцѣло отречени отъ действителността. Ние сме българи, и за наша гордостъ и честь алтайци по потекло, а не нѣкакви невзрачни славяни. Въ нашата великолѣпна история, славянитъ съ една дребничка случайностъ. Българитъ нито съж ги търсили, нито съж ги тачили! Че отъ X - XI вѣкъ сме почнали да говоримъ "славянски", смѣната на езика не ни е замѣстила българския нравъ и мозъкъ, кръвъ и сърдце! Да не би чернокожъ въ Америка, усвоили английски, съж стали англосаксонци?

Нашите унижаващи ни фантазии започватъ сякаш още отъ първата сръща на българи съ славяни - завладяването на Добруджа, Влашко-Молдавската равнина и Мизия отъ ханъ Исперихъ. Тази епоха и събития съж описани въ хрониката на Теофанъ. Но понеже неговите сведения не отговарятъ на нашите днешни измислици, лѣтописътъ трѣбва да бъде изопаченъ насила, за да оправдае тъкмо нашите разлигавени фантазии сега. Започна се така съ фалшифициране на историческите факти.

Теофанъ пише, че въ Мизия и Добруджа съж живѣли, ни повече, ни по-малко, отъ "седемъ славянски рода". Шепица очевидно отъ "славяни", далече недостатъчни за нѣкакво "славянализиране" на българитъ. Така се извърши първата лъжа - "родоветъ" се нарекоха "лемена", а броя на българитъ

се намали до смѣшни размѣри: малко българи, много славяни, ето възможността за претопяването ни въ въобразеното "славянско море"!

Но дори и "большинството", само по себе си не стига за онова неминуемо последствие, т.е. "претопяването". Това множество има нужда отъ организация за да стане претопяваща сила. Но, организация за какво? Ей така се извърши и втората фалшификация: организация ужъ за победа на Византия; безименните "седемъ славянски рода" бъха превърнати въ "племененъ съюзъ" който вече бъде вълзъль ужъ въ "преговори съ българитъ". Създала се била ужъ нова, "съюзна" т.е. "славяно-българска държава" и то тъкмо следъ победата ни надъ Византия, когато ние, българитъ, най-малко сме имали нужда отъ "славянски съюзници" и тъхна "помощъ" срещу Византия!...

Третата фалшификация се извърши съ названието "Плиска", столицата на ханъ Омортагъ, записана въ неговия Чаталарски надпис като ПЛСКАС. Това записване се разчете нарочно като Плиска, за да се славянизира, докато правилното четене е ПЪЛЬ СКА, което е българо-алтайско име. Ето значи "чисто" славянско название, наложено славянски градъ набързо и ей така усвоенъ отъ баламитъ българи за тъхна столица.

Така историята на Дунавска България се изгради върху чисти измислици, славяно-филски залитания и безсръбни фалшификации! Днесъ ние още ги дъвчимъ, смиламъ и се хранимъ съ тъхъ. Паденията си величаемъ за въходи, а нашите нещастия - за слава и честь. Въ нашето самоунижение на самозатривачи се, стигамъ до тамъ, че отричамъ всичко българско и величаемъ всичко славянско. Нашите собствени заслуги приписвамъ на други, а нашите постижения отдавамъ на чужденци! Тази наша долна и срамна черта сега е добре отбелязана въ една басня отъ Димитъръ Подвързачовъ, южното той казва:

И всъки взе да хвали
Родното си производство,
зеръ никъде нѣма
Нашето идиотство

- Читателю, така ли?

Прещастливи, безименни, "седемъ славянски рода" въ Мизия, презъ седмия вѣкъ, кой ви създаде ханство? Русите въ деветия вѣкъ, трѣбва да викатъ германските Варяги за да имъ основатъ княжество. Поля-

цитът тръбваше да се вльяятъ съ литванци за да се организиратъ въ "панство", а сръдно европейските славяни - моравци, чехи и др. не намъриха другого, а онзи Франкъ, отъ германско потекло, само за да имъ даде мимолътна държава. Нуждно бъ и на сръбскиятъ племенца... българското съседство и примирие презъ дълги шестъ столетия, та на-

края се обособиха презъ XII въкъ едва при Стефанъ Неманъ. Кой и съ какво ще отрече, че прословутите "славяни" намъриха свобода и миръ, организация и държавност, също подъ чуждо ръководство?

Читателю, така ли?

Димитър Георгиевъ

Новини отъ и за България

Смъна на парите?

Споредъ съобщения, идващи отъ София, страната е въ нова паника. Причината този път сънасточивитъ слухове за предстояща смъна на българския левъ. Населението закупва всичко което може, за да се освободи отъ нежелания левъ. Възможно е слуховетъ да произлизатъ отъ самата Б.К.П., за да се подържа отъ една страна населението въ постоянна неизвестност и напрежение, а друга - да се продадатъ застояли стоки.

Спортът въ България

Следът нъколкодневни размисления, последвали побоищата при финалния мачъ между Левски и ЦСКА на 19 юни 1985, всезнаещата БКП си казала думата:

Клубоветъ на Левски и ЦСКА се разтурватъ безъ право на класиране за 1985 год. На тъхно място се сформиратъ нови клубове на квартална база, а не, както до сега, прикачени към разни министерства. На десетки спортни функционери съналожени наказания: "строго мърене", глоба или забрани да участвуватъ въ състезания. На ЦСКА се отнема купата за 1985 год. Въ българската комунистическа преса тъзи мърки сънаречени "оздравителни".

Изглежда всичко, до което се докосне ръжата на пре-мъдрата БКП отива отъ развали към провала. Време е вече другарчетата отъ ЦК да разбератъ, че злото въ спорта, економиката, литературата, производството, снабдяването идва отъ самите тъхъ, тъхната некадърност и банкротирана политика.

Страхъ отъ тоягата на "голямия братъ"

Съобщаватъ ни отъ София, че за посещението на Гурбачовъ въ България, всички партийни секретари и комунистически величия, най-старателно сънаизпокрили хубавитъ мерцедеси и сънаизкарали по улиците отново нъкогашните раздрънкани "Волги" и "Чайки".

"долу Тодоръ Живковъ"

Въ мартенския брой на комунистическо то литературно списание "Пулс", излизаш въ София, е било публикувано стихотворението "Есен", копие отъ което даваме тукъ. Както се вижда, първите букви отъ стихотворът даватъ лозунга "Долу Тодоръ Живковъ"

Следът като цензурана е видяла пропуска си, списанието е било конфискувано изъ цълата страна.

Българскиятъ народъ използва всъки възможенъ случай, за да покаже умразата си къмъ натрапената комунистическа властъ.

Е С Е Н

Дърветата умират прави,
отронват бавно своите листа,
литнали нагоре към земята, а
устремът надолу ги задържа.

Това прочетах някъде,
останалото го измислих,
донато в далечна есен.
отминаваща студа на лятото,
редях скучените си спомени.

Желето на загълхналите думи,
и ехото на мислите - не мои
във хаоса на истински илюзии,
които сграбчиха неистовото
остатъка от есента -
внезапно лумнаха в стих.

Съобщава Bulgarian Review

Виена, Австрия

Оперниятъ пъвецъ Николай Гяуровъ е получилъ насъкоро австрийско поданство. Не говиятъ братъ, Костадинъ Гяуровъ, бъ изхвърленъ отъ политбюро на БКП още презъ 1974 година.

ОРГАНИЗАЦИОНЕ НЪЖИВОТЪ

ПРЕДСТОЯЩЕ ЧЕСТВУВАНЕ

ДЕНЬ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО ВЪ НЮ ЙОРКЪ

Традиционното чествуване годишнината отъ дена на освобождението отъ петъ въквото отоманско робство, устройвано отъ Българския Национален Фронтъ, ще се състои на 1 Мартъ 1986 год. въ първокласния хотел "Съмит" на Лексингтон Авеню - Ню Йоркъ. Покани своевремено ще бѫдат изпратени.

Телеграми до Бъдия Домъ

По случай сръщата на Президента Реганъ съ Горбачовъ въ Женева, Ноември 1985

Dear President Reagan,

On behalf of the members of the Bulgarian National Front, Inc. I want to congratulate you for your speech at the United Nations and your courage in asking the question about the presence of Soviet troops in Afghanistan, Nicaragua and other countries and to declare that you will insist so that the question of securing human rights for all people be put on the agenda at the meeting in Geneva with Soviet Leader Michael Gorbacheff.

I want you to know that all of us wholeheartedly support you.

With best wishes for great success in Geneva,

Sincerely yours,

Dr. Ivan Docheff Honorary President
Bulgarian National Front, Inc.

Телеграма отъ БНФ - Чикаго:

On the eve of Your departure for Geneva, our prayers go with you and Your just efforts for securing human rights, dignity and self determination for the people of Bulgaria and all other Nations under Soviet domination.

Bulgarian National Front Chicago Chapter.

Телеграма отъ американски граждани отъ български произходъ:

In the name of international justice and peace, hundreds of United States citizens of Bulgarian descent plead with you to urge Secretary Gorbatcheff to facilitate a political process which will allow the people of Bulgaria and all the other nations behind the Iron Curtain to have a free political determination.

ДЕВЕТНАДЕСЕТИЯТ ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Съгласно решението на ЦУС на БНФ взето въ заседанието му състояло се на 2 Мартъ 1985 година, деветнадесетия двугодишенъ Конгресъ на БНФ ще се състои въ Чикаго - Съединените Щати. Определена е датата на Конгреса 24 - 25 Май 1986 год. Клонът на БНФ въ Чикаго е вече предприетъ нуждните предварителни приготовления за устъпното изнасяне на Конгреса. Нарочни покани ще бѫдат изпратени своевременно.

ПРОТЕСТНА АНТИКОМУНИСТИЧЕСКА АКЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЕМИГРАНТИ ВЪ БЕРЛИНЪ.

По случай сръщата на Президента Реганъ съ секретаря на Съветския съюзъ Горбачовъ въ Женева, по инициатива на представителя на Б.Н.Ф. въ Берлинъ Инж. Поповъ, е била организирана антикомунистическа акция предъ Бранденбургската Арка, която е пропускателния контроленъ пунктъ между източень и западень Берлинъ. Била е издигната голъма плаката съ надписъ:

"Президентъ Реганъ,

Четиридесетъ години отъ какъ войната свърши. Все още източна Европа е подъ Съветска окупация и тероръ. До кога? Ние искаме свободата на нашата родина България".

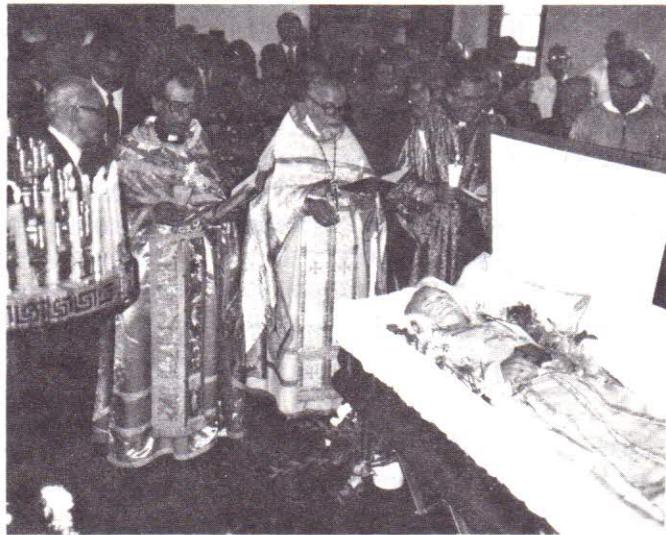
Протестната акция е траяла три дни отъ 18 до 20 Ноември 1985 г. Съветските военни власти отъ източень Берлинъ съ по-вдигнали въпросъ предъ американските военни власти въ западень Берлинъ и съ поискали плаката да бѫде махната. Американците съ отказали съветското искане и демонстрацията е продължила цѣлитъ три дни.

Дописникъ отъ Берлинъ Чикого, Илиоинъ

БНФ - Чикаго взе участие съ знаме и плакати въ протестния митингъ, организиранъ на 13 Ноември 1985 отъ АБН въ връзка съ случая съ украинския морякъ Мирославъ Медведъ, който скочи отъ руския паракодъ маршал Коневъ, търсейки свободата, но покъсно бъ предаденъ на руските власти. Емигранти отъ всички поробени отъ комунизъма страни порицаха държането на американския власти, замъсени въ случая и вървътъ, че подобенъ позоренъ случай не ще се повтори.

ТЪРЖЕСТВЕНО ПОГРЕБЕНИЕ НА ОТЕЦЬ ТОМА КОБАКОВЪ

Ниагара Фалсъ, Канада, 3 и 4 Септемврий 1985

Презъ цълия ден на 3 Септемврий ковчега съз тленнитъ останки на покойния Отецъ Кобаковъ бъха поставени предъ олтаря въ църквата "Св. Ив. Рилски" и множество отъ членоветъ на църквата, членове на Б.Н.Ф., приятели и близки, можаха да се поклонятъ Вечеръта се отслужи заупокойна молитва.

На 4 Септемврий 1985 стана тържественото опъло, извършено отъ свещеницитетъ Стеванъ Митовъ отъ Охаио, Н. Антоновъ отъ Йнгстаунъ и дякона Тодоръ Гроздановъ отъ Ниагара Фалсъ.

Църквата бъде препълнена съ вънци и букети, между които личаха вънцитъ отъ ЦУС на БНФ и клоноветъ на БНФ отъ Торонто и Чикаго, както и много, много други. Стотици свидетели освътяваха църквата и придаваха божествена атмосфера.

Всички мъста въ църквата бъха заети и стотици дошли за погребението чакаха отъ вънъ. До ковчега бъха съпругата Президентъра Катерина и двамата синове на покойния Коста и Харолдъ съ снахата Деби. На първия редъ личаха почетния председателъ на БНФ Д-ръ Иванъ Дочевъ съ съпругата си, и членоветъ на ЦУС на БНФ Д-ръ Ангель Тодоровъ съ съпругата си, Юю Градинаровъ, Миро Герговъ и много други.

Църковниятъ хоръ, подсиленъ съ даши тъ отъ Торонто хористи на чело съ г-нъ Н. Икономовъ, участвува въ службата и придае изключителна тържественостъ.

Следъ извършване на опълото свещеникъ Н. Антоновъ произнесе слово за заслугите на покойния и всички минаха предъ ковчега да се поклонятъ и раздълятъ съ любимия и всеобщо уважаванъ нашъ духовенъ пастиръ

Образувана бъде процесия на чело съ църковните хоругви и българското и канадско знаме, свещеницитетъ, ковчега съ останките на покойния, следванъ отъ семейството му, представителите на БНФ и присъствуващите. Бъде обиколена църквата и процесията спря предъ паметника за падналите, за свободата, които е въ съседство съ църквата. Там свещеницитетъ прочете молитвата, която Отецъ Кобаковъ бъде подгответъ за панихидала въ недълъ по случай 41-та годишнина отъ поробването на България отъ комунистите.

Отъ името на БНФ Д-ръ Иванъ Дочевъ произнесе слово, въ което, като описа заслугите на Отецъ Кобаковъ, каза: "Църквата Св. Ив. Рилски, на която покойниятъ бъде пасторъ остава да биде неговия паметникъ, който винаги ще ни напомня за него. Паметникътъ построенъ за падналите въ борбата противъ комунизма за свободата на България, предъ който сега стоимъ, отъ сега на татъкъ ще биде и паметникъ за възпоменане на Отецъ Кобаковъ името на когото се записа въ дългия списъкъ на борците за свобода паднали въ изпълнение на дългътъ къмъ Родината." Отъ страна на Организациите на Поробените Народи, представителите на които взеха участие въ погребението, произнесе слово лидера на Хърватите г-нъ Марковичъ.

Бъде образувана безкрайна процесия отъ автомобили до гробищата, където отново бъде прочетена молитва и покойниятъ бъде погребанъ.

Още единъ отъ незамънимите си отиде. Ние не можемъ да го върнемъ, обаче можемъ да следваме неговия примеръ, който ни учи какъ да служимъ на народъ и Родина.

Въ църковната зала, следъ това, бъде сервиранъ обядъ "За Богъ да Прости", който бъде предложенъ на всички присъствуващи отъ семейството на покойния.

Богъ да прости Отецъ Кобаковъ и въчна да биде паметта му!

Български комунисти-терористи нападнаха въ Отава - Канада Димитър Николовъ,
членъ на Ц.У.С. и Председателъ на Клона на Б.Н.Ф. въ този градъ.

На 18 Ноемврий 1985 г. въ 5 часа вечерта, връщайки се отъ работа, на югъла на улиците Калгари и Курвоодъ въ Отава, Канада, е бить нападнатъ, отъ терористи членът на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. Димитър Николовъ, който е и председателъ на клона на БНФ въ Отава. Николовъ е бить поваленъ на земята, стяганъ и бить жестоко - счупено му е едното ребро и цълото му тѣло е било въ синини отъ ударитъ въ гърдите, стомаха и хълбоците. Случайните минувачи уплашватъ терористите, които побъгватъ и Николовъ бива спасенъ. Отнесенъ въ болницата, той престоя две седмици, и сега е въ южни подъ постояненъ медицински контролъ.

Нападателите сѫ били двама - единия едъръ мъжъ, другия нисъкъ, мургавъ. Канадската полиция започва разследване и установява, че тия две лица, както сѫ били описани, сѫ известни да посещаватъ българската комунистическа легация въ Отава. Полицията отива да ги дири тамъ и установява, че тия две лица сѫ заминали за Куба на 26 Ноемврий 1985 г. Следствието продължава.

Въ Отава - Канада български комунистически пълномощенъ министър е Владимиръ Велчевъ. По времето на убийството на Георги Марковъ въ Лондонъ, този сѫщия Велчевъ бъше тамъ на служба въ българската комунистическа легация.

Нъма съмнение, че тази акция е терористическо действие на българските комунисти, които, както това е всеизвестно, сѫ много активни въ провеждането на международенъ тероризъмъ.

Димитър Николовъ е организатора на панахида въ Отава за чествуване паметта на геройтъ, които паднаха въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Тия панахиди ставатъ всяка година по случай най-черната дата въ нашата история - 9.9.1944 г. Панахида се организиратъ предъ българската комунистическа легация въ Отава и това страшно много за съгла комунистически пратеници. Миналата година, преди септемврий 1985, Николовъ е получилъ две анонимни телефонни повиквания, и е бить предупреденъ да се откаже отъ правене на панахидата. Това заглашване не повлия. Панахидата стана и сега терористите нападнаха организатора.

Комунистите нъматъ идеи или принципи, съ които да оборятъ опозицията срещу тѣхъ. Б.Н.Ф. въ емиграция е най-опасния врагъ за тѣхъ, защото чрезъ дейността на Б.Н.Ф. се отне възможността на комунистическата пропаганда отъ България да има устъпъкъ на Западъ и се разобличаватъ опитът на комунистите да заблуждаватъ общественото мнение въ свободните страни. Нъмайки друга възможност, по сѫщия начинъ, както постягаха следъ 9.9.1944 въ България, комунистите сега правятъ опитъ съ тероръ да спратъ дейността на Б.Н.Ф. и българската антикомунистическа емиграция.

Нападенията на комунистите срещу дейците на Б.Н.Ф. сѫ доказателство, че наистина Б.Н.Ф. е най-опасния врагъ за тѣхъ. Тия терористически нападения сѫ потвърждение, че ние сме на правъ путь, че комунистите се страхуватъ отъ настъ, и че тѣ сѫ въ отстъплението и за това употребяватъ последните възможни срѣдства. Нападенията нъма да спратъ дейността на Б.Н.Ф. нито ще уплашатъ дейците отъ организацията. На противъ, ние съще по голъми сили ще продължимъ безкомпромисно борбата противъ комунизма за свободата на България, съ пълната въра, че денътъ на победата, освобождението на Родината ни отъ червеното робство, е близъкъ.

Отъ сведенията, които имаме здравето на Димитър Николовъ бързо се подобрява. Той е съ високъ духъ и неуклонно стои на поста си. Ние му пожелаваме скорошно пълно възстановяване и знаемъ, че той ще продължи борбата, както до сега, съ пълната въра въ устъпъкъ.

О Ф И Ц И А Л Н О СЪОБЩЕНИЕ

Организацията на Българския Националенъ Фронтъ, Инк. съобщава че не е дала съгласие никому да употребява за каквато и да е целъ адреса на организацията:

P.O.Box 46250, Chicago, IL 60646 USA

По сведенията, които имаме въ Европа се изпращатъ до представителите на българските Емигрантски Организации писма, покани и пр. подписани отъ непознато лице и се дава адресъ на изпращача горепосочения адресъ на Б.Н.Ф.

Тия писма, покани и пр. не ангажиратъ организацията.

Б.Н.Ф.

Българската Национална Емиграция зачете паметта на геройтъ, които дадоха живота си въ борба противъ комунизъма за свободата на България.

Послучай 41-годишнината отъ поробването на България отъ комунистите въ десетки страни на Свободния свят родолюбивата българска емиграция даде достойна почит на падналите наши братя въ борба противъ комунизъма.

Панахиди се състояха:

На 8 Септемврий 1985 въ

Ню Йоркъ - Украинската църква "Св. Владимирий"

Чикаго - Православната църква "Св. Троица"

Ниагара Фалсъ, Канада - Българската Православна църква "Св. Иванъ Рилски", организирана отъ Б.Н.Ф. - Торонто и настоятелството на църквата.

Даласъ - Олтара при Медицинския Центъръ

Оттава, Канада - Православния храмъ "Св. Богородица", организирана отъ клуна "Горяни". Присъствува и група отъ Монреаль, начело съ д-ръ П. Банковъ

Мелбурнъ, Австралия - Българската Православна църква.

На 9 Септемврий 1985 въ

Лондонъ, Англия - се отслужи голъма българска задушница и молебенъ. Свободната българска православна църковна община "Св. Царь Борисъ" въ Лондонъ отдаде на 9 Септемврий традиционната молитвена почит към свътлата памет на всички родни жертви на атеистическия комунизъм.

Заупокойната църковна служба съ участието на братственъ хоръ бъше извършена отъ Архимандритъ Григорий, който следъ панахидата отслужи молебенъ за здраве и устехъ на свободолюбивата българска емиграция.

Въ молитвеното последование бъше произнесена и ектенията отъ църковния служителникъ на задграничната църква "еще молимся о еже избавити люди своя отъ горкаго мучителства безбожния власти..."

На 9 Септемврий 1985 панахиди се състояха още въ:

Мюнхенъ, Германия - Православната Църква на Салваторе платцъ.

Лосъ Анжелосъ - Българската Православна Църква "Св. Георги Победоносецъ", ор-

ганизирана отъ настоятелството на храма и клуна на Б.Н.Ф. Въ салона на църквата г-жа Дора Гъбенска произнесе пламенна речь, въ която порича звърствата на поробителите. Въ същата църква на 28 Августъ 1985 бъ отслужена панахида за Царь Борисъ III Обединителъ.

Прокламация на Кмета на градъ Бъфало

На 9 Септемврий 1985 год. при специална церемония въ Общинския Домъ на градъ Бъфало, въ присъствието на представители на Б.Н.Ф. и приятелските националности, кметът на града Г-нъ Джеймс Грифинъ, подписа и връчи на председателя на клуна на Б.Н.Ф. въ Бъфало Г-нъ Миро Герговъ специална прокламация за чествуване паметта на геройтъ, които дадоха живота си въ борба противъ комунизъма за свободата на България.

Кметът на Бъфало Г-нъ Грифинъ е първия американски кметъ, който издава такава прокламация. Ние високо ценимъ негово внимание към настъпващото и го поздравяваме.

Същият ден въ Американската Православна Църква "Св. Георги" се отслужи панахида въ честь на падналите въ борбата за свобода, масово посъщена отъ българската емиграция въ града и представителите на приятелските националности. Следъ панахидата въ църковната зала бъ сервиранъ обядъ за Богъ да прости геройтъ.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

КНЯГИНИЯ ЕВДОКИЯ

Сестра на Негово Величество Царь Борисъ III почина на 5 октомври 1985 год. въ Алхаузенъ Западна Германия на 87 годишна възрастъ.

Покойната бъше позната въ България като покровителка на бедните и нуждаещите се и бъше всеобичана отъ българския народъ.

Погребението се извърши на
10 Октомври 1985 въ Алхаузенъ

II.В.Царь Симеонъ II и много почитатели на покойната взъха участие въ погребението и почетоха паметта на народната Княгиня

Богъ да я прости и въчна да биде паметта ѝ

Б. Н. Ф.

На 6 Август 1985 год. почина по време на своя престой въ Мюнхенъ, Германия изтъкнатият дъщер за българщината

Г-нъ ИВАНЪ ДЕНЧЕВЪ

живущ въ Аделаида, Австралия

Въ негово лице българската емиграция и по специално българската колония въ Аделаида загуби единъ отъ най-дейните си и уважавани лидери. Покойниятъ бъде дългогодишенъ Председател на Б.Н.Ф.въ Южна Австралия, ръководенъ членъ на Българското културно Просветно Д-во и на Църковната Община. Животът му бъде посвътенъ въ служба на България, която той така много обичаше.

Въчна му паметъ!

На 22 Август 1985 год. загина при трагични обстоятелства въ гр. Бъфало на 58 годишна възрастъ

Димитър Диковъ Велиевъ

отъ с. Бродилово, Бургаско.

Покойниятъ бъде участник въ диверсантската дейност на българските емигранти отъ Турция срещу комунистическия режим въ България и се прояви достойно. Преселилъ се по-късно въ Америка, той продължи да подкрепя освободителното дъло.

Богъ да го прости

Съобщава Миро Герговъ - Бъфало

Иванка Радкова

Родена на 5 Април 1920 год. гр. Видинъ Починала на 18 Юни 1985 г. гр. Брюкселъ

Бивша съпруга на офицеръ отъ Царската Армия. Поради неодобрение на комунистическия режим бива принудена да напусне България въ 1968, като се установява, заедно съ двете си деца въ Белгия.

Въ новата си Родина бързо напредва въ литературните сърди и публикува на френски два романа, както и две стихосбирки. За творчеството си тя получи белгийски и международни награди, между които златен и сребърен медал въ Париж и почетна докторска титла отъ Академията Фелгуйерас въ Португалия.

Покойната бъше за 10 години председателка на Българската Лига за Правата на Човека въ Белгия и вземаше участие въ Българското освободително движение. "Гласть на Америка" предаде интервю съ нея и рецитати отъ нейните стихотворения, а "Свободна Европа" направи съобщение за Радкова като проявила се съ перо противъ комунизма. За нея II.В.Царь Симеонъ писа "Замътка още единъ чистъ, даровитъ, творчески гласъ измежду свободните българи".

Богъ да я прости и свътла да биде паметта ѝ.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Н.В.ЦАРЬ СИМЕОНЪ II НА ПОСЫЩЕНИЕ ВЪ ЩАТИТЬ
СРЪЦА СЪ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ ВЪ НЮ ИОРКЪ

Презъ втората половина на месецъ Октомврий 1985 год. Н.В.Царь Симеонъ II бъше на посыщението въ Съединените Щати. Презъ време на пребиваването си въ Щатите, Той се сръзна съ редица официални лица и представители на българската емиграция въ Вашингтонъ, Ню Йоркъ и други градове. На 25 Октомврий 1985 год. въ Ню Йоркъ Н.В.Царь Симеонъ II има сръца и продължителенъ разговоръ съ Д-ръ Иванъ Дочевъ, Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

НОВИ КНИГИ

Излъзе отъ печатъ монументалния трудъ на Д-ръ Георги Паприковъ "WORKS OF BULGARIAN EMIGRANTS", печатана въ Чикаго, 1985, 706 стр., твърда подвързия на английски езикъ.

Тази библиография обхваща 1579 творения - книги и дисертации - на български емигранти въ периода 1944 - 1983.

Книгата може да се достави чрезъ редакцията на "Борба". Цена U.S.\$ 30.00,-

МАКЕДОНИЯ Е БЪЛГАРСКА

Българската Академия на науките въ София е издала книгата на проф. Константинъ Поповъ "Изъ историята на българския литературенъ езикъ". Въ нея македонците се подканватъ да се върнатъ въ лоното на историческата си българска принадлежност. Това е предизвикало злобна реакция въ югославската преса, по специално въ вестникъ "Нова Македония" и загребското списание "Данасъ".

Борбата между "братските" комунистически партии на България и Югославия продължава.

Founder: Dr. Ivan Docheff

Editor: Dr. George Paprikoff
P.O.Box 46250 CHICAGO
111. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

Въ редакцията на "Борба" се получиха
следните книги и списания

"Лячъ", 1985-86, издание на дружеството на българските писатели и културни дейци въ изгнание, редакторъ г-жа Дора Гъбенска, 65 стр. Съдържа статии, пътни съ бойкостъ и ентузиазъмъ въ борбата за свободата на Родината.

"Bulgarian review", брой 25, Ноемврий 1985 25-годишъ юбилеенъ брой, на английски езикъ. Защитава и изяснява справедливата българска кауза въ редица много добре подбрани и подредени статии.

Резолюция на 64-тия конгресъ на М.П.О.,

Септемврий, 1985, остро порицаваща правителствата на Югославия, Гърция и България за нарушения основните човешки права въ тъзи страни.

"Мое село" отъ Георги А. Петровъ - стихове спомени за хубавото старо българско село, 55 стр., издание на Българска речъ, 1985 г.

"Алпийско ехо" отъ Георги А. Петровъ - стихове изъ емигрантския животъ, 64 стр., издание на Българска речъ, 1985 г.

"Съ черти и слово" - антикомунистически скици и карикатури съ текстъ, Георги Бегъ 1985 г.

ABN Correspondence, бюлетинъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народдитъ, брой № 3, 4 и 5.

"Нашъ пътъ", бр. № 6, органъ на анархистите

"Народна воля", бр. № 5, " " " " "

"Изтокъ", брой 24, периодично списание.

Information bulletin of the Bulgarian
Liberation Movement, бр. № 4, Sept. 1985

Информационенъ бюлетинъ на Б.О.Д. брой 3.